MĂRTURIE DESPRE *DROG*
ȘI PROSTITUȚIE

„TREI METRI DE TROTUAR PENTRU TREI GRAME DE HEROINĂ“

DE BÉNÉDICTE DIÉVAL

308 oto

Ecran Magazin

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAȘI
II 308. 010

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Copyright: EDITION °1/ED1/1996
Dreptul de traducere în limba română a fost obținut de editura
ECRAN MAGAZIN.
Str. Lungă nr. 35

Tiparul executat la S.C. „ROTOIONI-TIPO" SRL
Str. De Mijloc nr. 104 – Brașov
Tel.:068/125382,117944
Fax:068152817
ISBN: 973-96299-3-8

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„TREI METRI DE TROTUAR PENTRU TREI GRAME DE HEROINĂ“

16158
165238
B.C.U. - IASI

de Bénédicte Diéval

Traducere din limba franceză de
Luminița ALEXE

Mărturisire consemnată de
Catherine Siguret

ECRAN

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

27.09/96
B.C.U. „M. EMINESCU"
— I A Ş I —
ale - 780.404
176.5
178.8

Drepturi
Prezidențiale

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„TREI METRI DE TROTUAR PENTRU TREI GRAME DE HEROINĂ“

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Mărturisire consemnată de Catherine Siguret

Eu, **Bénédicte Diéval,** douăzeci și șapte de ani, fostă drogată, fostă prostituată. Deocamdată nu este așa de... grav.

Mamei mele, pentru răbdarea, curajul ei și toată dragostea pe care mi-a oferit-o.

Fratelui meu mai mare, Christophe, căruia îi cer iertare, soției și lui Solenn.

Fratelui meu mai mic, Erwan, primul care a remarcat că-mi rodeam unghiile.

Lui Laurent, fratele pe care l-am recuperat, cel cu care am împărțit binele și răul.

Tatălui meu pentru toate lucrurile frumoase pe care le-am trăit împreună.

Soției lui.

Întregii familii Bachelier, a doua mea familie.

Tuturor familiilor de toxicomani, tuturor fetelor de pe Bulevardul Vincennes, celor trecute, prezente și viitoare și în general celor care fac trotuarul.

Întregii echipe de la „Firul de nisip", în special lui Jean Michel, Gillou, Pierre, care mi-au dat o primă șansă.

Tuturor medicilor care m-au readus la viață și în special profesorului Balducci, singurul care a crezut în șansa mea de a ieși din situația în care eram.

Întregii echipe de recuperare care mă suportă de mai bine de un an, lucru deloc ușor.

Tuturor prietenilor mei din Aimargues, în special lui Michel, Stéphanie, Hugo, Cédric, Christelle, Sébastien, Nathalie, Marie; ceilalți se vor recunoaște (în carte – NT).

Lui Marie și Claude Sigala, care conduc Coralul și lui Roger.

Lui Joce, pur și simplu.

Lui Thierry și tuturor bărbaților pe care i-am iubit și față de care am fost uneori ingrată.

Tuturor celor pe care i-am întâlnit în timp, care, fie că mi-au făcut bine sau rău, m-au ajutat să avansez în viață.

Lui Lacan (Jean-François) și în special lui Cathy, fără de care această carte n-ar fi existat.

Lui Pollen și Fidji, câinele și pisica, ce habar n-au de nimic, dar pe care-i imortalizez aici.

Am scris această carte, luând distanță față de cea care am fost, acum, când sunt înconjurată de oameni pe care-i iubesc. Când vă povestesc, acum, despre droguri și trotuar, am impresia că o altă viață defilează în fața ochilor mei. Nu mă voi opri asupra detaliilor dezgustătoare ale unui drogat, cu crizele lipsei de drog, ale dimineții, când nu puteam să-mi mai târăsc corpul care cântărea o tonă înaintea căderii, cu transpirația, cu greața, cu durerile de șale, de stomac încât credeam că voi crăpa. Aceste aspecte sunt cunoscute de toată lumea. Le găsiți în orice carte. De ce înainte și nu după? Acestea sunt întrebările la care aș vrea să răspund pentru cei care vor citi această carte.

BCU IAȘI / CENTRALĂ

B.C.O. „M. EMINESCU" IAȘI

Cuvânt înainte

Uneori, mă scol dimineața și-mi zic: „Stai așa, iar te-ai drogat, ai făcut trotuarul, toți te-au crezut paralizată pe viață și totuși, ai scăpat!" Mă scol și îmi spun: „Te-ai descurcat binișor, Béné!" Nu sunt mândră de mine, dar am impresia că am făcut totul pentru a mă îngropa de vie și că moartea nu m-a vrut. Este și aceasta un fel de victorie; aș fi preferat altfel de victorii. Înainte, mă sculam dimineața și-mi spuneam: „Poftim, încă o zi de tras!" A fost nevoie să trec prin toate astea pentru ca să iubesc mai mult viața, ca să mă iubesc pe mine, așa... măcar puțin.

Recent, un tip mi-a spus: „Am douăzeci de ani, dar eu nu cunosc nimic din viață. Lucrez de șapte ani. Tu, cel puțin, ai trăit!" L-am privit buimacă și l-am întrebat dacă el numea „a trăi" ceea ce mi s-a întâmplat mie. Căci, totuși, ca să ai drept scop al vieții să atingi fundul ei mocirlos, este dezgustător.

Dezgustător era pentru ceilalți, pentru că eu, cel puțin, știam bine cine sunt! Trebuia numai să le-o dovedesc. Nu m-am coborât eu însămi în ochii lor. Puteau să-mi spună că sunt o prostituată și o drogată – și mi-au spus-o – și nu le-o luam în nume de rău pentru că era adevărat. Totuși, știam că gândurile mele erau mult mai puțin josnice decât cele ale vreunui client al meu.

Am făcut trotuarul pentru a avea ceea ce constituia unica mea rațiune de a trăi, sau măcar prima: drogul. Pentru prima oară aveam o imagine despre mine. Poate era urâtă, dar, înainte, nu simțeam că trăiesc. Nimic nu mă interesa. Și, mai ales, nimeni. Când eram în heroină până peste cap, nu mă mai

interesa nimeni și nimic. Dar trebuia să mă bat: cu „dealerii", cu polițiștii, apoi cu clienții, cu opinia generală. Distrugeam toate tabuurile din mintea mea, complexele pe care le târam cu mine din adolescență. Încercam să găsesc un alt mod de viață pentru că nu puteam duce o viață normală. Voiam să-mi demonstrez că nu eram nici așa de urâtă , nici atât de fără valoare, nici așa de incapabilă să mă mișc și în special, că eram mai tare decât orice, în special mai tare ca moartea.

Într-o zi, un bărbat m-a acostat pe Bulevardul Vincennes. Privirea lui nu era cea a unui client. La douăzeci și patru de ani, știam să reperez în câteva clipe persoana care-mi stătea în față. Era Pierre, asistentul realizator al echipei lui Jean-Michele Carré. Două luni mai târziu, îmi prezentam viața în decursul unei seri în fața camerelor de luat vedere. A doua zi de-abia am înțeles că: ***„Nu-i o glumă. Reportajul se va da la televizor".***

Nu aveam chef să mai dau înapoi. Nu mai puteam suporta cele douăsprezece ore de trotuar pentru a-mi putea procura doza. Eram la capătul puterilor. Știam că după ce mama va vedea la televizor reportajul, nu mă voi mai putea întoarce să fac trotuarul și nici să mă droghez de trei ori pe zi.

Cred că lucrul cel mai groaznic din lumea asta este să-i spui unei mame că fiica ei este prostituată și drogată. Nu voiam să-i fac rău mamei, voiam doar s-o scutur puțin, să-i arăt de ce sunt capabilă. Nu puteam să mă dau din nou complet la fund, să mă afund în mocirlă.

Și totuși, am făcut-o. Nu chiar așa, dar destul ca să mă trezesc a doua zi dimineața într-o cameră de hotel cu picioarele înțepenite, cu fața tumefiată, cu spatele înțepenit: o supradoză. Medicii mă credeau irecuperabilă. Am supraviețuit multor rele: pericolului trotuarului și al drogurilor. Mai rămânea să dau o ultimă bătălie: cea contra unui corp care nu mai voia să meargă. Aproape că am câștigat, căci după un an și jumătate de la acea supradoză, nu mai am decât un picior paralizat, iar degetele de

la picioare încep să se miște. E bine, e chiar nesperat de bine. Dar după ce am înfruntat pericolele, am hotărât să mă trezesc. Cred că mi-am uzat cota de miracole.

La 15 ani, mi se spunea „caltaboș" pentru că era adevărat, la douăzeci „drogata" pentru că era adevărat, iar la 23 „prostituata" (prescurtat „prost") pentru că era adevărat. Nu-mi mai rămânea decât să mi se spună, la 27 de ani, „șchioapa". Ultima bătălie! N-am vrut să sfidez pe nimeni, zău! Ce era rău în mine venea de undeva de departe, dar nicidecum din cauza unei copilării nefericite, nici vorbă! Drogul și prostituția n-au fost calvarul meu cel mai mare! Dacă cei care duc o viață ca a mea ar fi găsit că viața-i extraordinar de frumoasă, nu ar fi acolo unde sunt. Deci nu știu dacă această carte a mea îi va ajuta pe aceștia. Dar cred că ea îi va putea ajuta pe ceilalți, familia, să înțeleagă înainte de a-i judeca. Trebuie să-i încurajeze pe cei din familie să facă ceea ce a făcut mama mea timp de luni de zile: să le telefoneze și să le spună: „Vrei să te întorci? Bine! Doar știi că poți reveni când vrei". E bine să te știi așteptată și dorită. Iată lucrul care mi-a lipsit înainte.

BCU IAȘI / CENTRUL DE CERCETARE

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Che Guevara", și apoi pleacă

Am crescut într-un anturaj vesel. Să te naști în 1968 într-o familie de comuniști însemna garanția unei vieți fără griji. Părinții mei erau infirmieri, la fel ca și bunii lor prieteni, familia Bachelier. Lumea le zicea Bach'! Cei doi copii ai lor erau de aceeași vârstă cu fratele meu Christophe. Cei patru părinți petreceau seri interminabile făcând politică, vorbind despre sentimente și idealuri mari. Noi ceilalți, cei patru, ne jucam ca patru frați și surori. Mie-mi plăcea în special să ascult.

Tata m-a fascinat mult timp. Vorbea ca un profet, părea de o sinceritate totală și încarna toate valorile morale posibile: libertatea, egalitatea, fraternitatea și tot restul. Eu pluteam de fericire. Habar n-aveam cum este viața și îmi închipuiam viitorul ca pe o luptă contra nedreptăților, contra a tot ce era putred în lume. Trăiam în plin mit „Che Guevara", atunci când colegele mele de școală visau la păpuși. Eram revoltată, războinică deja la opt ani. Și pentru că urma să devin o mică „Che Guevară", părerea celorlalți nu mă interesa.

Îmi iubeam părinții. Pe amândoi însă pentru motive diferite. O iubeam pe mama dincolo de normalitate pentru că depindeam de ea. Tot timpul mă gândeam la ceea ce crede ea despre mine și încercam să fiu așa cum dorea ea. Dar totuși nu mă gândeam să duc, mai târziu, o viață ca a ei. Mama a fost crescută de bunica sa, căci mama ei era prostituată, și deci, incapabilă să-i dea o educație și să se ocupe de ea. A primit o educație foarte riguroasă ca să

compenseze această ascendență negativă. A rămas plină de tabuuri pe care mi le-a transmis și mie. Trăia cu spaima că aș putea-o moșteni pe acea bunică prostituată. Și eu eram înspăimântată, dar de perspectiva groaznică de a deveni mamă și de a avea copii. Pentru a zdrobi acele tabuuri, n-am găsit ceva mai bun decât trotuarul și drogul. Blestemul a sărit deci peste o generație... aceea a mamei mele. Toată viața am văzut-o sacrificându-se pentru copiii ei, suportând orice pentru o familie unită, lucru care nici măcar nu a mers. Să trăiești cu cineva care se sacrifică pentru tine este înrobitor. Relația între mine și mama nu s-a schimbat: când ne adorăm, când ne sfâșiem.

Mama avea personalitate, dar era fără greutate în fața carismei tatălui. Când s-au cunoscut ea și-a lăsat baltă studiile de medicină pentru a deveni infirmieră, ca și el, pentru că el n-ar fi suportat ideea că ea i-ar fi putut fi superioară printr-o diplomă. În discuții el strălucea într-atât încât ei nu-i mai rămânea decât să tacă. Îl asculta și ea așa cum îl asculta toată lumea. Îi captiva pe toți, în general, și pe femei, în mod special. Avea un mare număr de iubite dar pentru moment eu nu observam acest lucru și deci viața noastră nu era cu nimic perturbată. Prânzeam din două în două zile la Bach' sau Bach' la noi. A fost perioada cea mai frumoasă din viața mea. Eram fericită.

Când eu aveam opt ani, familia Bach' a hotărât să părăsească periferia Parisului. Viața noastră obișnuită urma să fie zdruncinată. Într-una din ultimele seri înainte de a pleca, aceștia au venit la noi. Ca de obicei. Și în seara aceea înfierbântați, de atâtea discursuri despre revoluție și despre o lume mai bună, mama a luat o hotărâre: „Plecăm cu toții la țară". Pentru ea a pleca însemna să-l îndepărteze pe tata de iubitele lui, să rezolve problemele

mele de respirație și să-l calmeze pe fratele meu mai mare care era hipernervos. Pentru mine, perspectiva era diferită: gata cu școala din cartier, cu viața în patru, cu obiceiurile vieții la oraș. Obiectivul: viața în opt, la țară, într-un cătun de 3000 de locuitori, vacile. Familia Bach' și părinții mei au găsit o casă destul de mare în regiunea Angers, au găsit de lucru și... am plecat.

Chiar când eram în drum spre noua casă, simțeam deja că mi-am lăsat o parte din suflet la Paris. Spre deosebire de fratele meu care s-a comportat groaznic tot timpul drumului, eu n-am spus nimic. Fratele meu, când nu-i era ceva pe plac, făcea o criză. Eu, mă închideam în mine, mă consumam fără să spun nimic. Și toată lumea credea că mă simt bine. Dar, pare-se că, după 300 km, când am văzut apărând periferia orașului Angers, am strigat: „E fantastic! Grozav!" Bitumul era viața mea. În schimb, întinderile verzi ale satului nostru, Liré, m-au încântat mult mai puțin. Odată ajunși, am făcut turul satului cu toții. Mi-am făcut repede o părere. După 10 minute am zis: „Într-o zi mă voi întoarce la Paris", idee care nu m-a părăsit până la plecarea mea, la 19 ani. Acesta a fost de fapt singurul meu scop timp de ani de zile. Însă la opt ani, Parisul era departe în spațiu și-n timp.

La școală, impresia mea negativă s-a confirmat. Nathalie și Yann, copiii familiei Bach', Christophe și cu mine, eram considerați trăsniți, niște persoane puțin recomandabile. Cei care „debarcă" în grup într-un sat sunt bănuiți, în general, că au moravuri dubioase. Toți patru strigam în gura mare că noi avem două mame și doi tați, lucru care ne amuza. Dar în sufletele sătenilor se năștea întrebări dubioase. Colegii nu făceau remarci deosebite. Numai părinții ne judecau, lucru de care noi, copiii, nu eram conștienți. Eu eram conștientă însă de un lucru: de

diferența între colegii mei și mine. Îndrăznește numai să-i vorbești de Che Guevara unui pui de țăran, de opt ani! La Vigneux-sur-Seine deja eu treceam drept o extraterestră. La Liré, nici măcar nu încercam să vorbesc, să mă explic. Mă izolam din ce în ce. În mod bizar, Christophe, Nathalie și Yann se descurcau mai bine. Eu nu mă simțeam bine decât într-un loc: acasă.

Timp de doi ani, trebuie să mărturisesc că am petrecut clipe frumoase. Mă înțelegeam perfect cu Nathalie și Yann. Cu fratele meu mai mare, care dorea mereu să conducă trupa, relațiile erau mai tensionate. La ordinele lui răspundeam „Da, da!", dar dacă nu-mi convenea rămâneam în colțul meu, pe gânduri. Îmi plăcea singurătatea. Îl ascultam pe tata vorbind. Îl găseam genial, ca de obicei. Mama, tot ca de obicei, se ocupa de noi. La parter aveam o sufragerie la capătul culoarului, iar la etajul întâi, patru camere. Părinții continuau să „refacă lumea" în fiecare seară, timp în care noi, copiii, dormeam. Ne simțeam în siguranță.

Aveam un caracter puțin cam straniu, impenetrabil, de îndată ce ceva nu-mi era pe plac. Fratele meu, într-un caz similar, se enerva. Părinții mei își spuneau: „Fiecare cu firea lui". Atitudinea mea nu neliniștea pe nimeni, nici vorbă de așa ceva. Când cineva mă întreba ce-mi doresc de Crăciun, nu știam ce să-i răspund, așa cum nu știam ce voi face în acea zi, după masă. Era o viață fără tristețe. Puteam sta ore în șir să privesc plafonul, fără să mă plictisesc.

După doi ani de fericire, tata a reînceput cu vechile obiceiuri. Însărcinată în luna a opta, mama era din nou „încornorată". Suferea, desigur, dar pentru ea lucrul cel mai important era ca noi să avem tată. Motivul era faptul că ea a crescut fără tată. Tatăl ei a plecat spunându-i mamei

sale: „E fată, poți să ți-o păstrezi". Însă lăuza era pe jumătate prostituată și alcoolică, așa că mama mea a aterizat la bunica din partea tatei, o femeie cu principii ferme și celibatară din convingere. Și-a părăsit viitorul soț cu trei zile înainte de nuntă sub pretext că era beat. N-a mai avut niciodată nevoie de vreun bărbat. Poate că mama mea ar fi avut nevoie măcar de un bunic, dacă tată tot nu a avut. N-a fost să fie așa. Un tată pentru copii, iată visul ei dintotdeauna.

În ceea ce-l privește pe tata, el a „aterizat" la DDASS la patru ani pentru a fi apoi plimbat de la o familie la alta (copil orfan – NT). Ca adult, s-a „agățat" de mama ca de un colac de salvare pentru a-și putea trăi mai apoi aventurile.

Tata n-a mai răbdat situația. Într-o zi când s-au dus la cumpărături, tata a dispărut. Și iată cum s-a întâmplat: au cumpărat o cafetieră de la un magazin, lucru straniu, căci mai aveau încă una. Aveam bănuielile mele. Am întrebat-o pe mama. Verdictul a fost anunțat direct, fără ocolișuri: „Tata va avea o casă nouă". Am întrebat-o doar dacă va locui cu o altă femeie. Mi-ar fi fost greu să știu că o alta decât mama mi-a furat idolul. M-a asigurat că nu. Și efectiv, când m-am dus la el în satul vecin, n-am descoperit vreo urmă feminină. Concubina a știut să le șteargă. În sufletul meu, situația nu părea dramatică, pentru că tatăl meu îmi mai aparținea încă. Îl puteam vedea când voia, iar apoi mai era și Jean-Claude, tatăl lui Nathalie și al lui Yann, care îmi servea drept tată „de zi cu zi".

După câteva luni, tata a revenit, fără să mă fi avertizat cineva de acest lucru. Atmosfera s-a tensionat la Liré, căci Yolande, mama lui Nath și a lui Yann, considera că tata abuza de încrederea mamei. Contrar acesteia (mamei –

NT), gata să creadă din nou în căsnicia lor, Yolande știa precis că tata va pleca din nou. Deci, fiecare cuplu a hotărât să-și facă propria casă. Vraja a fost ruptă, cu toate că locuiam unii lângă alții.

În casa cea nouă, tata simula remușcarea faptelor trecute. Într-o duminică, marea criză. La capătul puterilor, mama l-a rugat să plece. Dar a doua zi, tata s-a întors acasă și ne-a jucat scena tentativei de sinucidere cu scrisoare către nevastă și copii. Niciodată n-a știut ce vrea. În ziua sinuciderii ratate, iubita lui tata a trecut pe acasă. Mama nu mai putea suporta schimbările acestea de dispoziție. I-a spus acesteia: „Îl vrei? Ia-l!" Tata a plecat definitiv, fără ca cineva să mă fi prevenit. Dar de data aceasta faptul nu m-a mai afectat deloc. Aveam zece ani.

Mai mare cu trei ani decât mine, fratele meu înțelegea mai bine ca mine situația. I-a spus mamei: „N-ar fi trebuit să-i spui niciodată asta. Nu va mai reveni niciodată". Și așa a și fost. Ani de zile i-am purtat ranchiună mamei. Nu i-am înțeles hotărârea, care-n ochii mei părea așa de brutală. Am știut adevărul acum un an și jumătate, când am ieșit de sub influența drogului. Mi-a spus că în povestea vieții mele sunt pagini albe despre care ar trebui să vorbim. Am aflat astfel că, dacă tata ar fi revenit într-o zi, nu din dragoste ar fi făcut-o... Copilul pe care l-a avut pe ascuns de la iubita lui, a murit după câteva zile. Atunci tata și-a luat picioarele la spinare iar iubita abandonată a considerat util să-i scrie mamei motivațiile exacte ale scumpului ei soț. Mama s-a găsit într-o situație imposibilă, cu un soț prezent pentru că-i era prea greu să fie în altă parte. Când a mai apărut o iubită, mama n-a mai putut suporta acest lucru.

Plângea toată ziua, nu după soțul plecat, ci după tatăl copiilor ei. Consideram că lacrimile ei erau cu atât mai

penibile cu cât ea a fost cea care și-a căutat-o cu lumânarea. Fratele meu se menaja, așa cum a făcut-o mereu. Nu spunea nimic, nu plângea. În ceea ce mă privește, nu-l mai vedeam destul pe tata ca să-l fi putut idealiza în continuare: Che Guevara își construia aiurea visele pentru că mama n-a știut să-i lase destulă libertate pentru a și le construi acasă. Nu-i simțeam lipsa tatei. Mama exista pentru amândoi, admirabilă, uneori sufocant de grijulie. Am destul de puține amintiri ale rupturii propriu-zise, ca și acum aș fi preferat să le șterg.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Eu, Bénedicte D., 10-19 ani, nașterea unei viitoare drogate-prostituate

Din ziua când a plecat tata, mi-a mers din ce în ce mai rău. Întotdeauna l-am considerat ca pe un geniu, dar aura sa se mărea pe măsură ce o vedeam pe mama trăind, muncind zi și noapte pentru a avea cu ce ne crește, revenind de la spital după 72 de ore de nesomn, oferindu-ne nouă ce era mai bun, în alertă chiar când nu exista nici un pericol. Pericolul nu exista încă, dar când ți se spune de 30 de ori: „Într-o zi te vei droga", lucrul acesta sfârșește prin a te marca. Ea ori plângea, ori muncea. Mi-l imaginam pe tata discutând cu pasiune asupra revoluției și mă simțeam dezgustată.

La un an după plecarea lui, tata a binevoit să ne ia în vacanță în familia iubitei sale. Acolo, mi-a fost scârbă de viața lui. Atmosfera era odioasă, însă fratele meu, grijuliu față de pacea sa interioară, făcea pe indiferentul. Cât am stat acolo, iubita tatălui meu a fost de o gelozie infernală. Nu suporta ideea că tata a avut o viață a lui înainte de a o cunoaște. I-a pus ideea, ca pe o târguială, în brațe: „Ori fiica ta, ori eu!" Și ea avea un copil, Laurent, dar era exclusivă; îl voia pe tata complet al ei cu prezent, trecut și viitor. Poate și eu eram posesivă pentru că-l vedeam așa de rar pe „eroul meu", dar nu-mi amintesc să mă fi purtat urât. În orice caz într-o zi m-au băgat într-o cameră în care toți membrii familiei ei au trecut prin fața mea reproșându-mi că încerc să distrug

perechea. Aveam 11 ani. M-au făcut ticăloasă. Simțeam că sunt în pericol.

„Imaginea tatălui" a primit pentru prima oară o lovitură. Che Guevara și-a pierdut pentru ultima oară umorul, personalitatea și visele. Am crezut că mama a fost cea care i-a îngrădit libertatea, dar, de fapt, libertatea este cea pe care el n-a putut-o suporta. Noua sa soție, autoritară, a fost cea care l-a îmblânzit, transformându-l în cățeluș ascultător. Nu-mi credeam ochilor. Nu mai avea nevoie de idealuri pentru că ea era aceea care-i trasa drumul pe care trebuia să-l urmeze. Probabil că asta aștepta el de la viață pentru că s-au căsătorit și au avut un copil, Erwan. Îi purtam ranchiună acestei femei care i-a distrus așa-zisele vise tatălui meu, deci și mie.

După ce m-am întors la mama nu mai aveam nici măcar imaginea unui tată asupra căruia să-mi proiectez ideile mele grandioase. În ceea ce-l privește pe fratele meu, părea insensibil la tot ce era în jurul lui, atitudine atât de diferită de a mea încât nu prea aveam ce ne mai spune. El juca fotbal cu colegii și eu începusem să nu mai suport cum arăt, să nu-mi mai pot suporta corpul.

Aveam motive să nu-mi placă corpul meu. La cinci ani, l-am lăsat în paragină pentru vreo 20 de ani. Grădinarul mamei m-a obligat să fac ce nu trebuia. Apoi, am uitat. Totuși, eram destul de răvășită pentru a nu-i spune nimic mamei. A aflat totul recent. Fără să vreau să fac psihanaliză, cred că din acea zi, corpul meu a încetat să-mi aparțină. Între grădinar și bunica prostituată aveam toate șansele să debarc pe trotuar, dacă aș fi avut nevoie.

Nu puteam să-mi respect corpul din cauza grădinarului, dar și din cauza imaginii pe care o aveam despre mine ca adolescentă. Eram enormă: 74 kg la un metru cincizeci. Le-am pierdut progresiv. La 17 ani mai aveam

încă 64 kg și numai în drog mi-am găsit proporția normală a corpului meu. Am ajuns în sfârșit la 49 kg. Greutatea mea excesivă își avea rădăcinile în prăjituri și în statul îndelung la televizor. Televizorul nu m-a fascinat niciodată. Stăteam pur și simplu în fața lui. Nu-mi doream nimic nici la 13 ani, așa cum nu-mi doream nici la 7 ani, de Crăciun. Totuși, conștiința mea nu era goală: toate ideile mari pe care tata le pierduse, erau singurele ambiții ale vieții mele. Visam că eram Angela Davis, cea care a apărat drepturile negrilor și ale femeilor în Statele Unite. Mă simțeam făcută pentru cauzele pierdute. Colegele mele de clasă nu-mi cunoșteau idolul. Ele visau să se căsătorească cu Făt-Frumos, ceea ce au și făcut la 18 ani, să devină coafeze sau esteticiene ori să se consacre copiilor lor. Acest fel de destine m-a îngrozit întotdeauna. Mă săturasem de destinul mamei iar ideea de a a mă căsători era departe de mine. Nu aveam deci nici o activitate și nici o colegă.

La școală, lucram cât se poate de puțin, retrasă-n colțișorul meu. Directoarea a chemat-o pe mama. Mama s-a enervat. Nu-i lipsea fermitatea, dar eu eram de neîmblânzit, fără nici un chef, dar și foarte conștiincioasă în a mă distruge. Mama își făcea probleme pentru mine, se neliniștea mai mult decât era cazul. Avea darul să prevadă ce mi se va întâmpla, ori eu îi urmam prezicerile? Nu avea nici o încredere în mine, nici în corpul meu. Era panicată de sexualitate. Evita cu grijă subiectele acestea, sigură că eram o „ticăloasă" într-o perioadă când nici nu mă interesau băieții și nici eu pe ei. Eu eram grăsana pe care o pipăiau la sfârșitul câte unei petreceri, atunci când nu mai era nici una liberă. Cu blugii mei și cu puloverele până la genunchi nu făceam concurență idioatelor în minijup. Degeaba îmi ziceam că eram mai isteață decât ele. Îmi dădeam seama de un crud adevăr: fizicul primează

asupra tuturor. Chiar dacă aș deveni Angela Davis tot nu aș avea dreptul la dragoste. Dragostea era pentru cele drăguțe. Eu aveam doar dreptul să le dau corpul meu când ei nu obțineau de la ele ce doreau. Nu făceam dragoste, nici nu mă gândeam la așa ceva. Nici ei. Prea eram „nasoală". Îmi amintesc de o discuție auzită în treacăt. Mama spunea: „Ochii sunt foarte importanți pentru față. Uitați-vă la Bénédicte. Dacă n-ar avea ochi frumoși..." Și mamei îi era frică încontinuu că mă culc cu toată lumea; îl arunca afară pe oricine, pe orice coleg în trecere, ca pe un mascul care urma să mă dezonoreze. Mă simțeam din ce în ce mai rău, având chef să reintru în cochilia mea. Doream să-mi arăt forța de caracter, dar cei din jurul meu nu meritau acest lucru. Totul mă obosea și nimic nu merita vreo osteneală.

Imaginea „inteligenței" mele nu era mai strălucită decât cea a corpului meu. Mama știa sau programa că nu eram bună de nimic. Uneori îmi venea chef să fac ceva: „Uite, voi face asta". Îmi răspundea invariabil: „Nu vei reuși. Te vei sătura după cinci minute". Iar după cinci minute, lăsam totul baltă. Îmi amintesc că într-o zi mama mi-a vorbit de cartea „Cu diavolul în minte", un roman de Bernard-Henri Lévy. Mi-a spus: „O, oricum nu ești capabilă să-l citești până la capăt". Mi-am adunat toate forțele, și după trei ore i-am răspuns: „Da! Superbă carte!". Am surprins-o. Dar nu am dat-o gata. Cu nimic nu puteam s-o dau gata. Găsea ea ceva care să nu meargă, sau dacă mergea, oricum, ceva ce n-ar fi trebuit să meargă.

La 16 ani, nu eram o sfântă, dar nici o nerușinată. Fumam cot la cot cu ceilalți. Când am plecat într-o călătorie cu școala în Polonia, mama a ținut să-l prevină pe conducătorul excursiei, lucru absolut imaginar: „Cred că fiică-mea se droghează". Rezultatul: 15 zile în care acesta

a fost cu ochii pe mine. Mă urmărea ca pe un caz social. Bineînțeles că filmul „Eu, Christiane F., de treisprezece ani, drogată, prostituată" m-a fascinat complet. La ieșirea din sală mi-am propus: „Într-o zi mă voi droga". Puteam alege și mai bine. Cum să nu găsesc idilic acest film în care această fată, ca și mine, nu voia nimic de la viață și care, cu ajutorul drogului și-a găsit o rațiune de a trăi, un tip cu care să împărtășească o aventură intensă? Fericirea, ce mai! Nu găseam nimic negativ în acest film care idealizează trotuarul și drogurile ca pe niște activități aproape romantice. Chiar ce era urât, prin imagini frumoase, sfârșea prin a fi frumos. Prostituția nu era nimic, pentru că eroina o practica pentru a-și procura drogul. Schema îmi convenea pentru că aveam un corp neplăcut și niște idei mărețe. Drogul avea o valoare absolută. Și apoi, înaintea mea a fost Jimi Hendrix, Pink Floyd și toate geniile moarte din cauza supradozei. A te droga însemna pentru mine perspectiva de a-i abandona pe imbecilii din jur pentru a-i regăsi pe cei mari din această lume.

Continuam să-l văd pe tata – foarte rar, când aveam permisiunea soției sale – iar aceste întrevederi mă decepționau din ce în ce mai mult. Asta a continuat progresiv până am ieșit de sub influența drogurilor și a prostituției. De-abia atunci am înțeles cine era de fapt. Cu sinceritate mi-a declarat, aflând de unde vin: „Singurul lucru pe care-l regret este că nu mi-am trimis fiica de 18 ani la psihanalist". Dacă asta era tot ce regreta însemna că, oricum, cazul lui era grav. Dar, anticipez.

Spre 15 ani, nu făceam altceva decât să-i primesc confidențele. Stările mele sufletești nu-l interesau deloc. Exact cum nu l-a interesat nici educația mea. Singurul lucru pe care-l făcea, de altfel, era să mă joace pe genunchi în pauza dintre două întâlniri galante. Nu-l mai vedea nici

pe fratele meu care se îndepărtase de el pentru a se proteja. Uneori tata îmi dezvăluia falsele sale probleme de cuplu. Într-o zi, soția lui mi-a telefonat să-l „iau", ca și cum eu hotăram în problemele lor sentimentale. Am trimis-o la... plimbare. Lucru mai îngrijorător era cancerul său pe care mi l-a prezentat ca pe un anunț mortuar anticipat – ceea ce rămăsese deci din erou urma să moară, iar mie mi s-a ascuns câteva săptămâni acest lucru. M-am consumat singură luni de zile, mută față de mama și de fratele meu. Previziunile mamei, secretele tatălui, viața mea sentimentală deșartă și corpul meu abandonat cui îl voia.

Când aveam 16 ani, seara, mama lucra, fratele meu își avea viața lui. Eu am găsit în sfârșit o activitate care să-mi convină: un cocktail de Tranxène și de whisky, înghițit la colțul focului, pe fond muzical. Imaginea poate părea deprimantă, dar senzația de a mă autodistruge îmi plăcea. Punându-mi corpul în pericol, îl descărcam de agresivitate și violență. Dimineața mă sculam pentru a merge la cursuri într-o stare secundară. Mama nu bănuia nimic iar eu îmi aveam în sfârșit lumea mea. În această perioadă nu făceam decât să ne umplem reciproc de reproșuri. De-abia așteptam să plec de acasă.

Clasa a X-a petrecută la internatul din Angers ar fi putut aranja totul, dar în mintea mea mama era tot cu mine. Tot timpul mă întrebam: „Cum o să reacționeze mama?" Și asta până la 25 de ani și pentru fiecare act al vieții.

Chiar în fundul prăpastiei ori pe trotuar mă tortura întrebarea: „Cum va reacționa când va afla?". Când mama a luat un apartament la Angers, am trăit amândouă ca un cuplu: prânzuri între patru ochi, discuții interminabile despre orice (exceptând sexul): despre cinema, restaurante. Complicitatea noastră era în același timp fabuloasă și

infernală. Uneori explodam, căci mă simțeam înlănțuită. Alteori deveneam odioasă. Mi-a dat câteva palme, dar mai puține decât i-aș da eu copilului meu dacă s-ar purta cu mine cum mă port eu cu ea. Totuși, singura făptură care m-a făcut să spun: „Dacă mâine nu-i aici, eu mor" este mama mea. Dacă ar fi dispărut când mă drogam, aș fi murit. Mama este singura ființă pe care am iubit-o total. Relația noastră, care, ani de zile, a fost perfectă, începe astăzi să șchioapete. Să ai o fiică cum sunt eu nu-i desigur un cadou. M-a trimis să mă aerisesc în Grecia și la întoarcere am ieșit din autocar beată turtă. M-a trimis la psihanalist dar am refuzat să mă mai duc la el pentru că-l consideram imbecil. Eram greu de... înghițit.

Până-ntr-a X-a eram dificilă, dar nu făceam prostii mari. Am avut nenorocul să-l întâlnesc pe Robin Hood, un „șef" de cartier conform portretului de erou din filmele americane. Tipul nu făcea doi bani dar avea totul ca să-i cad în brațe. Fuma, fura în dreapta și-n stânga și mă proteja așa cum un hoț își protejează „gagica". Era un tip care mă accepta așa cum sunt. Avea 19 ani, nu prea avea dorințe – ca și mine – în viață, nici măcar cea de a face dragoste, lucru care mă aranja. Pierdeam vremea de colo-colo vorbind despre fleacuri. Într-o miercuri după-amiază m-a dus la un prieten toxicoman. Din păcate îl văzusem prea puțin pe respectivul ca să-mi dau seama că nu avea nimic în cap. Imaginea mea despre drog era intactă: „covoare indiene și tămâie" pe un fond de plenitudine totală sau de vid.

Aveam în sfârșit impresia că sunt la marginea societății, în pericol. Visul a durat o lună. S-a destrămat atunci când Robin Hood a luat hotărârea de a le da sfaturi profesorilor mei despre metodele de învățământ sau de a-i sfătui să mă supravegheze. M-am simțit în chingi, ca

ori de câte ori eram cu cineva mai mult de peste trei zile. Când l-am părăsit parcă era nebun. În realitate era tarat. Delirul său referitor la prezența mea indispensabilă lângă el și felul de a semăna zâzanie între toți – profesori și elevi – mi-au îndepărtat orice iluzie despre ceea ce poate fi dragostea. Acest lucru nu era pentru mine.

Mama vedea cu ochii minții filmul în care fiică-sa se droga și sfârșea în șanț. Îl cunoștea din auzite pe Robin Hood, lucru care nu o liniștea deloc. Totuși încă nu aveam chef să mă arunc în valuri. Știam că mă voi droga într-o zi, dar nu te droghezi numai pentru că ai fumat două țigări cu drog. Era în destin. Pentru mama, țigara cu drog ducea direct la seringă. Când m-a întrebat dacă fumez „drog" de-abia fumasem una după-amiază. De parcă ar fi avut un al șaselea simț. Am mărturisit. Inutil s-o mint pe mama care știe cum mă simt după felul în care spun „Alo" la telefon. După mărturisire, mama considera că viitorul meu era deja trasat. Eu așteptam o întâlnire, o ocazie propice. Ea va veni peste 6 ani.

De la liceu m-au făcut să înțeleg că nu acolo era locul meu. Am ales deci să urmez un BEP „sanitar și social". Să mă ocup de delincvenți și de cei marginalizați mă interesa tot atât cât mă interesa să devin unul din ei. M-aș fi putut trezi dincolo de barieră dar ambianța nu era propice ideilor mele. Am aterizat într-un liceu privat unde fetele purtau fuste plisate. Deci, Christiane F. la internat după Che Guevara, la revoluționari. Nicăieri nu mă simțeam bine.

Totuși am avut o perioadă plăcută în acest an. Aveam prieteni muzicieni care făceau mici turnee în regiune. Îi însoțeam. Ne înțelegeam bine. Nu existau relații de dragoste între noi. Corpul meu îmi displăcea și mă împiedica să fiu sigură pe mine. Aveam o energie infernală dar eram atât de complexată încât nu știam cum să-mi

comunic bucuria când eram bucuroasă. Dacă m-aș fi îndrăgostit, ar fi trebuit să dau ceva din mine. Unui tip pot să-i dau banii mei, casa, corpul, tot, în afară de mine. Ca să dau o parte din mine ar trebui să am încredere în el și în mine. De mine am mai vorbit. Cât despre bărbați, experiențele mele anterioare – inclusiv grădinarul – nu mă încurajau s-o fac.

Pentru a completa tabloul, am avut nefericirea să-l întâlnesc pe Jean-Bernard. La sfârșitul BEP-ului, la 19 ani, am făcut un stagiu de educator al străzii. Jean-Bernard făcuse pârnaie pentru trafic de cecuri furate, dar făcuse și un lucru lăudabil: nu și-a denunțat complicele pentru că era tată de familie. Lucrul acesta se potrivea cu ideea pe care mi-o făcusem eu despre erou.

Dar eroul meu avea reacții atât de stranii uneori, încât l-am părăsit foarte repede. Totuși nu m-am simțit la largul meu niciodată cu el.

După câteva săptămâni de la ruptură am aflat că el făcuse, într-adevăr, pușcărie pentru trafic de cecuri dar și pentru violarea unui copil. S-a ferit să mi-o spună. Lucrul acesta m-a dat peste cap. La 2 noaptea trebuia să iau trenul spre Paris pentru a da examen de infirmiere în sectorul psihologic. Un tip mi-a propus să mă ducă la gară după concert. Complet dată peste cap de vestea dinainte, am acceptat. Părea simpatic. La prima cotitură s-a oprit pe un povârniș pentru a mă viola...

Eram fecioară. Ca și cu grădinarul, nu m-am gândit, mai întâi, decât cum s-o șterg. Apoi nu m-am mai gândit la nimic. N-am spus nimănui nimic. Am luat trenul. De zece ori era să las totul baltă. Am rezistat toată ziua de duminică și luni am reușit la examen. Nu-mi venea să sar de bucurie din cauza poveștii cu Jean-Bernard și cu violul, care m-au marcat.

Am vrut să iau examenul ca să-i dovedesc mamei că pot. A fost mulțumită și... atât. În timpul vacanței mi-am făcut o prietenă cu care călăream în pădure. Viața mea ar fi putut fi liniștită pentru că visul meu de a mă droga era pus în paranteză. Dar a pleca era o ocazie de a mă detașa de mama. De patru ani doream să mă întorc la Paris. Eram hotărâtă. Acolo – eram sigură – începea viața frumoasă. Oricum, mai rău nu putea fi.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Caut o modalitate plăcută pentru a mă distruge

Parisul era visul vieții mele: o revenire la sursă și în același timp promisiunea unei fericiri pentru că voi fi, în sfârșit, liberă și departe de mama. Liberă la internatul de infirmiere, liberă la Villejuif și nu la Paris, liberă fără mijloace de locomoție, liberă cu 5 000 de franci pe lună, liberă fără prieteni – asta era un fel de alienare mai degrabă decât libertate.

Când am revenit după 15 zile în week-end, la Angers, am încercat pentru prima oară să mă sinucid. Aveam impresia că m-am înșelat și că nici la Paris nu mă voi simți niciodată bine. Viața era prea grea și mă decepționa. Întotdeauna, când am încercat să mă sinucid era mai degrabă din plictiseală, mai degrabă decât din disperare. Am spus „întotdeauna" pentru că, de câte ori aveam în față un obstacol care mi se părea de netrecut, încercam să-mi iau zilele. Sinucigându-mă nu încercam să atrag atenția și mila asupra mea. Îmi pregăteam moartea în mare secret, cu calm și în mod conștiincios pentru a nu o rata. Ca o infirmieră bine informată ce eram mi-am pregătit o băutură care nu iartă: Tranxène, Valium, Lexomil, hipotensoare și un litru de Ricard. Seara mama m-a găsit în nesimțire în pat. Nu m-am trezit decât după două zile într-o cameră de spital. Am ratat! Revenindu-mi, nu m-am gândit: „Am supraviețuit!" ci „Poftim! Iar sunt aici!"

Mama m-a acuzat. Fratele meu i-a reproșat la nesfârșit, nici eu nu știu de fapt ce și de ce. În ceea ce-l privește pe tata, el a venit la căpătâiul meu și mi-a spus: „Fetița mea! Săraca de tine!", apoi, ca de obicei, a plecat. Relațiile cu familia mea nu au fost tulburate. Eu nu căutam nimic și nu mai așteptam nimic de la nimeni. De fapt, niciodată n-am făcut-o. Niciodată nu mi-a lipsit dragostea, însă cea a mamei mă sufoca iar cea a tatălui era prea abstractă. Când doream să mor nu ajunsesem încă la aceste gânduri.

Viața și-a reluat cursul la Paris: cursuri teoretice și practice, într-un spital de psihiatrie. Experiența la fața locului, pe teren, m-a decepționat. Am descoperit comportamente lamentabile la opusul celui idilic, al infirmierei „salvatoare" pe care mi-l imaginasem: bunica, ce zace în pat, legată de un fotoliu, iar acesta la rândul lui legat de un copac; bolnavii pălmuiți drept „pedeapsă". Orice inițiativă era interzisă. Blândețea nu făcea parte, pare-se, din terapie.

La cămin, fetele erau toate mai mari ca mine și nu prea aveam ce ne spune. La spital am luat pentru a doua oară contact cu drogul, pentru că Daniel, un infirmier, își făcea regulat injecții cu droguri. Mi-a propus să ne drogăm, însă, văzându-l atât de prăpădit, am refuzat. Atitudinea mea semăna cu cea pe care o fecioară o are față de corpul ei. Când acest lucru urma să aibă loc, voiam să fie grandios. L-am văzut pe Daniel, de-a lungul mai multor luni, alunecând spre prăpastie și, drept să spun, era patetic. N-aveam chef să mă prăbușesc cu el. În ochii mei, nu drogul era de vină pentru această prăbușire, ci tipul însuși. Deci, „visul" meu rămânea intact.

Viața de decădere a început în anul următor. La nouăsprezece ani făcusem câteva prostii, dar de amuzat nu m-am amuzat. Pentru a termina tabloul, ar trebui să

spun că aterizasem într-un cămin sinistru de periferie, cu o slujbă deprimantă. Nu am avut tinerețe, iar ori de câte ori chefuiam, totul se termina cu o orgie. Întâlnirea mea cu William a declanșat totul. Cânta la un bar. Nu era frumos, dar avea o voce divină. Prietenul său Samy seducea toate fetele de la prima privire, dar când William urca pe scenă, nu mai exista decât el, el care hipnotiza pe toată lumea. Îl ascultam până noaptea târziu, trăgând la măsea cât puteam. Când nu cânta, ieșeam târziu și mergeam să bem. Am hotărât să trăim împreună la Choisy- le-Roi. Relația noastră era stranie. Eu îl adoram și eram foarte posesivă. Lui îi eram dragă și... atât. Făceam uneori dragoste, dar el nu făcea acest lucru numai cu mine. Din două în două seri, vedeam venind la el câte o fată gen manechin, cu două sticle de vin sub braț. Doream o viață calmă împreună cu el și nu să-i fiu iubita serilor de singurătate. La cincisprezece ani, am fost caltabosul de serviciu. De la William așteptam altceva. Până la urmă n-am mai suportat situația. Am ieșit cu unul din frații lui, ca să mă consolez. Era violent, m-a bătut de câteva ori ca să-i simt existența, lucru insuportabil pentru mine.

Îl vedeam foarte rar pe tata. Pentru el, eram fata căreia îi mergea bine. Deci, normal că atunci când a fost internat la spital, el și nevastă-sa m-au însărcinat să am grijă de fiul ei, Laurent. În fiecare dimineață mergeam la Val-de-Grâce înainte de a-mi începe serviciul la Villejuif, și treceam pe la el și seara, după serviciu. Între aceste vizite, munca și chefurile mele noaptea, simțeam că sunt la capătul puterilor. Laurent avea 20 de ani și lua extatice. M-a pocnit într-o bună zi. Eu, suflet caritabil, îi vorbeam, îi cumpăram tot ce îi trebuia, îl scoteam la plimbare. Până în ziua când i-am cerut 200 de franci oferiți de bunică-sa. Acest împrumut a declanșat o dramă memorabilă. Tata și

soția lui au aflat de acest lucru, când eram toți patru la spital. Soția lui m-a acuzat că-l jecmăneam pe fiu-su, când de fapt, de o lună eu îl întrețineam. Tata a lăsat-o să mă bănuiască, fără să scoată o vorbă. Atunci i-am urlat în față: „Oricum, tot un tâmpit rămâi! Niciodată nu te-a interesat soarta mea. Nici când, la patru ani, m-ai lăsat în grija grădinarului aceluia; puțin ți-a păsat!" Singura sa reacție a fost să mă pălmuiască și s-o roage pe infirmieră să-mi dea o tabletă de Tranxène, asta așa... ca să încheie discuția. În acea zi a fost adevărata ruptură cu tata. Che Guevara nu era decât un tip cu un caracter urât.

I-am revăzut pe cei din familia Bach'. Mai puțin nebuni decât ai mei, au revenit în regiunea pariziană. Cu Yann și Nathalie formam o echipă trăsnet de petrecăreți. Fumam țigări, dar nu „periculoase". Era vesel la mine în apartamentul de două camere pentru că locuiam fără părinți. Dormeam uneori opt sau zece în două camere. Ne amuzam cu adevărat. Pentru că m-am culcat cu un băiat din banda mea, grupul s-a dizolvat. Am rămas singură.

Într-o zi, Daniel, infirmierul, a aterizat la mine. Părea un cerșetor, murdar, fără bani și drogat până peste cap. Suflet bun, l-am găzduit. Prezența lui era o povară insuportabilă. Nu aveam încredere în el. Îl credeam capabil să-și vândă și părinții pentru a avea doza de drog. Mi-era frică pentru televizorul și pentru combina mea muzicală. Îl supravegheam fără încetare. Într-un week-end am plecat la Liré s-o văd pe mama. L-am scos afară pe Daniel și i-am dat cheile unei prietene, rugând-o să nu i le dea lui Daniel. Până la urmă, acesta s-a... „descurcat" și le-a avut. Pur și simplu m-a jefuit. Apartamentul arăta de parcă m-aș fi mutat. Lucrul acesta m-a scârbit. Am servit drept hotel-restaurant pentru toți cu cei 5 000 de franci pe lună.

Îmi luasem cu greu câte ceva în casă, lucruri la care țineam. Acum nu mai aveam nimic.

După ce am revenit la normal, cei câțiva prieteni n-au mai venit la mine. În ceea ce-l privește, Daniel s-a dus să fure în altă parte. Apoi, l-am întâlnit pe Omar, fratele vitreg al lui William, cântărețul. Era un tip deloc intelectual, dar îl iubeam. Nu mă sufoca cu prezența. Avea cheile și venea când voia. Făcea mereu chefuri cu prietenii și nu mă vedea decât când voia. Acest fel de viață ne convenea la amândoi. Formam uneori un adevărat cuplu.

La nunta fratelui meu m-am simțit complet străină. Biserica, rochia de mireasă și toată familia m-au făcut să-mi dau seama că aparțineam altei lumi. Totuși, când fratele meu și cu soția lui au venit la Paris ca să ia avionul pentru a pleca în voiaj de nuntă, Omar și cu mine ne-am dus să luăm prânzul cu ei. Și, timp de două ore, viața a fost calmă și viitorul surâzător. Mă simțeam aparținând unui cuplu, lucru atât de plăcut.

Puțin timp după aceasta, nu știu ce mi s-a năzărit, dar i-am făcut o scenă lui Omar. I-am reproșat orele la care venea sau ceva în sensul acesta. A plecat. N-a revenit decât după două luni. Dar stricasem tot. Era prea târziu. Această ruptură a fost groaznică. A plecat în decembrie. În ianuarie am început lucrul. Nu-mi mai păsa de nimic. Nici de mine. L-am iubit și aș fi rămas cu plăcere lângă el.

Pentru a-mi alina primul adevărat necaz în dragoste, am început să amestec alcoolul și medicamentele, inspirată și împinsă de Aline, o prietenă pe care am cunoscut-o într-un bar la Saint-Michel. Locuia într-o cămăruță pe strada Galande. Era mitomană și alcoolică, portretul-robot al fetei pe care n-ar fi trebuit s-o întâlnesc. Când am fost „în găleată", am întâlnit întotdeauna pe cine nu trebuia. Aline și cu mine ne plimbam prin barurile din cartierul

Saint-Michel în fiecare noapte, înghițeam Valium ca și când am fi luat TIC—TAC, beam litri de bere și mult whisky, fumam trei pachete de țigări pe zi și ne culcam cu toți. Dimineața nu-mi mai aminteam de nimic, dar de îndată ce mă îmbătam cădeam în brațele cuiva. Întâlneam uneori tipi care jurau că au petrecut o noapte cu mine, dar eu nu-mi aminteam nimic.

Eram tot supărată pe corpul meu. Devenisem buhăită in cauza alcoolului. Eram într-adevăr pe o pantă periculoasă. Un prieten m-a luat la el fără să mă întrebe ce părere aveam. Din milă. Vedea că eram în derivă. Am rămas șapte luni la el la Villiers-le-Bel. Nu mai beam. Nu mai ieșeam. Nu mai vedeam pe nimeni. Trăiam din ajutorul de șomaj și nu-mi mai doream nimic, nu mai căutam de lucru. Am hibernat astfel șase luni. Se apropia vara. Am făcut pe baby-sitter-ul la Pornic, ca să-mi schimb gândurile și să mai câștig un ban. Făceam plajă cu o familie neinteresantă și cu niște copii odioși. Deprimată, m-am întors la Paris hotărâtă să locuiesc cu Aline pentru a regăsi puțină energie. O idee nefericită... În afara celor față de care nu simțeam nimic, n-am avut pe nimeni de când m-am despărțit de Omar. Ultima prăvălire a început. După gustul meu, parcă încă nu mă distrusesem suficient.

În iulie 1990, aveam 22 de ani și nimic și nimeni nu conta pentru mine. Când am ieșit de la Who's, un bar pe Saint-Michel, am nimerit peste EL, tipul care m-a făcut să urlu de râs o noapte întreagă. Și ce greu reușea cineva să mă facă pe mine să râd. Acest lucru nu era dat oricui. Dar nici să devină heroinoman nu-i era dat oricui. Se numea Thierry. Îl așteptam de la treisprezece ani.

„Gata, am ajuns unde am vrut!"

Era într-o vineri seara. Nu era nici frumos, nici sexy, nici seducător, nici sigur de el, nici înalt, nici puternic. Dar era în fața barului Who's, unde mergeam adesea, iar prezența lui binefăcătoare m-a făcut să mă topesc într-o clipă. Thierry era Woody Allen în variantă blondă, mic, slăbuț, cu alură de puști. Râdea nebunește, ca un adolescent și îi făcea să râdă și pe ceilalți pentru că rata tot ce dorea să întreprindă.

Era contrariul acelui frumos arab cu care eram în seara aceea la bar, acel arab fără profunzime, dar care le dădea gata una-două pe pisicuțele de acolo. Ieșeam des cu el, dar în acel moment, îi făcea curte unei portoricane superbe și mă ignora total. Nu eram îndrăgostită de el, dar situația mă punea într-o postură delicată. Când Thierry, pe care n-ar fi dat nimeni doi bani, mi-a cerut un foc, în fața barului, am izbucnit în râs. Era prea neîndemânatic. Dar, nu știu de ce, mirosea a bombă lacrimogenă de la o poștă, fără ca acest lucru să-l deranjeze deloc. L-am privit și i-am spus: „Așteaptă aici! Nu poți rămâne așa. Îți voi aduce un pahar cu apă!" Am intrat în bar să caut un pahar cu apă și un Kleenex pentru a-l șterge. S-a lăsat în mâinile mele ca un cățeluș abandonat care a ajuns acolo direct de la SPA (Societatea pentru protecția animalelor – N.T.) și căruia i-a fost arătat pentru prima dată un semn de tandrețe. Aceasta și era de fapt situația pentru că tocmai ieșise de la pârnaie și trăia din nimic. Dar atunci nu știam acest lucru. Îți făcea milă, dar fără

să-şi arate slăbiciunile. Făcea tot timpul glume, părea detaşat de tot şi fericit, fără griji. Era pur şi simplu înduioşător.

Atunci ne-au ajuns din urmă şi frumosul meu arab şi portoricana lui. Ne-am plimbat toţi patru de la Saint-Michel la Hale. Thierry m-a făcut să râd pe tot parcursul, cum nu mai râsesem de mult. Mă simţeam bine alături de Thierry, care cu fizicul său, nu mă complexa deloc. Ne-am trezit înlănţuiţi, lipiţi, sudaţi înainte de a ne iubi. Arabul, văzând că-i scap, a încercat să mă recupereze, dar totul se terminase între noi. Aşa că, am intrat spontan în viaţa lui Thierry. Şi de bunăvoie, pentru că a doua zi, între două hohote de râs, mi-a spus: „Ştii, sunt toxicoman."

Privindu-l pe Thierry, îţi spuneai că a fi toxicoman nu era nici o tragedie, nici o decădere, ci o plăcere nebună şi o aventură veselă. Imediat, imaginea drogului, imaginea pe care o purtam de ani în mine, mi-a revenit. „Când mă voi droga pentru prima dată, cu el o voi face!"

Mai târziu, Thierry şi-a reproşat că m-a târât spre drog. Repeta mereu: „Este vina mea. N-ar fi trebuit s-o fac. N-aveam dreptul." De fapt, nu era vina lui. Această dorinţă a mea egoistă exista de ani de zile în mine. El n-a fost decât pretextul. La început cred că m-am servit pur şi simplu de el, l-am manipulat. El era cel care-mi dădea acel lucru de care aveam nevoie. Nu l-aş fi lăsat să plece pentru că aveam să mă droghez. De fapt nu eram cu adevărat îndrăgostită. Ştiam doar un lucru: cu el, n-o să regret că mă droghez. Ceea ce nu ştiam era faptul că acest drog urma să ne unească pe viaţă şi pe moarte.

Când ne-am despărţit, la 8 dimineaţa, eu trebuia să merg la nişte prieteni în week-end. Aveam numărul său de telefon în buzunar şi simţeam că prima mea drogare

se afla undeva la capătul firului. La 2 după-amiaza, am cedat. Mi-am anulat week-endul și l-am sunat pe Thierry pentru a-i spune: „Sosesc". Locuia într-un HLM (bloc de cartier – N.T.) al surorii lui la Champigny-sur-Marne. Am ajuns. Era 14 iulie. Aveam 22 de ani, el 27. În seara aceea am ieșit împreună. Pe același drum, pentru 3 ani.

Am petrecut un week-end liniștit, cu jocuri de societate, ne-am uitat la televizor, am discutat și... am făcut dragoste. Lucru straniu, îmi plăcea să fac dragoste cu el. Să nu exagerăm. Nu era o pasiune, dar mă simțeam bine în brațele lui și asta, pentru prima dată. Thierry nu s-a drogat. Nici nu avea cu ce. Ieșea după 8 luni de pușcărie pentru că fusese prins că deține droguri. Ieșise de trei zile și în seara în care ne-am întâlnit, prima sa zi de libertate, era pe... uscat. În acel week-end m-am simțit într-adevăr bine. Nu trebuia nici să trișez și nici nu mă simțeam stânjenită. Thierry întruchipa cele două lumi visate de mine: cea a marginalizaților și cea a tandreței. Nu-l admiram. Cu cât îl cunoșteam mai bine, cu atât îl admiram mai puțin pentru că era lipsit de maturitate, capabil să facă rău din inconștiență. Era un puști, un „jupuit de viu". Își ducea suferința cu el și îmi părea patetic pentru că încerca să râdă de ea și să iasă din ea dar prin mijloacele cele mai nepotrivite. La început, mă făcea să... cedez situației. Trecutul său era mai mult decât încărcat. Dar tocmai de aceea, după ce mi l-a povestit, m-am hotărât să nu-l părăsesc decât după prima mea drogare.

Avusese o viața grea, o copilărie amărâtă. Abandonat de la naștere de către mama sa, învățase la Champigny, loc ideal pentru a cădea în ghearele drogului. La 13 ani se droga. Singurul răspuns al bunicii a fost: „Afară!". Astfel a putut să se drogheze liniștit. La 20 de ani, drogat până peste cap, și-a regăsit tatăl, pe care l-a jefuit imediat ca să

poată să-și procure droguri. Normal, relațiile lor n-au putut continua. Thierry căuta dragostea, dar așa cum proceda, era imposibil s-o găsească. Nu-mi prea place să vorbesc despre trecutul său, căci îi aparține doar lui. De altfel aș fi incapabilă s-o fac, căci n-am fost în stare să-mi dau seama ce era adevărat și ce nu în ceea ce-mi povestea. N-am știut dacă trăise cu adevărat o poveste de dragoste cu o fată, timp de 6 ani, așa cum pretindea, nici dacă acel frate al său despre care povestea a existat cu adevărat. Ori de câte ori trebuia să-l întâlnim, ca din întâmplare, acesta nu venea iar Thierry îi făcea un portret care semăna al naibii de bine cu ceea ce ar fi vrut el însuși să fie. Ceea ce am înțeles și ce am văzut, întâlnindu-l pe tatăl și pe bunicul său, este faptul că provenea dintr-o familie de locuitori ai periferiei. Toți cei care l-au cunoscut pe Thierry s-au simțit legați de el.

În primul an, Thierry a venit de Crăciun la Angers. Mama și fratele meu i-au oferit drept cadou unelte de meșterit cumpărate de la Prisunic (supermagazin ieftin – N.T.), apoi niște parfum, cred. Thierry a plâns. Nu primise niciodată, până la 27 de ani, vreun cadou de Crăciun. Chiar și pe mama mea a emoționat-o. Cu dragostea sa maternă bolnăvicioasă, mama s-a legat de el. Iar pentru mine heroinomanul în lacrimi în fața cadoului de Crăciun era mai valoros decât Făt-Frumos.

După primul nostru week-end în iulie, așa, în calitate de îndrăgostiți, eu a trebuit să plec la Angers unde îmi găsisem un post de infirmieră. Thierry îmi telefona mereu și venea din când în când să mă vadă. Când lucram, mă aștepta acasă. Duceam o viață calmă. Era plăcut.

Hotărâsem să mă mut de la Paris la Angers. Mama și cu mine ne-am dus să îmi strâng lucrurile pentru a mă muta. Mama a sosit la Angers înaintea mea, căci eu îmi

terminam week-end-ul la Champigny, la Thierry. Acolo m-am drogat pentru prima oară.

Thierry cumpărase droguri. Încă nu începuse să se drogheze în mod regulat, dar visa la această clipă, căci nu avea nimic de făcut în rest. Thierry nu voia ca eu să mă droghez, însă știam că dacă el va începe, nu-mi va putea refuza acest lucru. Întâi mi-a spus „Nu!". Dar eu aveam chef în special de ritualul care preceda, de clipa în care îți înfigi seringa în braț. E lucrul care unora le produce frică. Mie însă nu. Pentru mine, a fi toxicoman însemna a depinde de seringă și îmi doream să fiu toxicomană. Și apoi, aveam încredere în Thierry. Nici nu m-am gândit la pericolul unei supradoze, sau, dacă m-am gândit, acest lucru mi se părea excitant. Când te droghezi îți spui că următoarea doză poate fi și ultima. Trăiești alături de moarte. Și apoi îți spui că atunci când se va întâmpla, totul se va produce așa de repede încât nici nu vei avea când să-ți dai seama.

Îmi voi aduce aminte, evident, de această drogare. Thierry își făcuse injecția. Eram pe canapea amândoi. Am așteptat ca drogul să-și facă efectul, apoi i-am cerut: „Fă-mi o injecție!" Nu știam cum se face. A mai bombănit vreo trei minute, așa, din obișnuință, dar cumpărase două seringi. Mă știa hotărâtă. Dacă nu mi-ar fi făcut el injecția, aș fi găsit pe altcineva să mi-o facă. Mi-a făcut injecția în vena de la încheietura mâinii. Am așteptat... Nimic! Nici un efect! Îmi făcuse injecția sub piele, nu în venă. Eram mai mult decât decepționată. Thierry plutea și eu, eu bănuiam că ratasem drogarea. N-am îndrăznit să-i spun lui Thierry că nu reușisem. Nu voiam să îl întristez sau să stric ambianța.

Eram sigură că nu va fi ultima mea drogare pentru că, în sfârșit, ajunsesem acolo unde voiam. Mi-am zis:

„Gata, am ajuns unde am vrut!" Am înţeles că era începutul sfârşitului. Era dezgustător şi totuşi aveam satisfacţia să-mi zic: „Vezi, Béné, de ani de zile ţi-ai imaginat acest lucru, ei bine, acum eşti chiar în miezul lui."

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Vise avortate

De când mă întorsesem la Angers nu-mi mai doream decât un lucru: să mă droghez, cu adevărat de data aceasta, de îndată ce mă voi întoarce la Paris. Nu-l iubeam pe Thierry, cel puțin până atunci. Îl priveam ca pe un mijloc pentru a ajunge la drog; și cred că nu am avut un sentiment de dragoste pentru el decât în clipa când ne-am aflat unul lângă altul în același „paradis" imposibil de comunicat și celorlalți. Această drogare m-a făcut să-l văd cu alți ochi pe Thierry, dar și viața în general. Și asta timp de cinci ani de zile!

Venisem pentru week-end la Champigny. Seara așteptam un prieten. Thierry avea droguri și seringă. Totul era pregătit și... a mers. L-am privit pe Thierry și am spus: „Grozav!" Nu-mi credeam simțurilor! Tot corpul mi-a fost invadat din cap până-n picioare. Lumea era a mea. Aveam impresia ca pot face orice; nu-mi mai era frică de nimic. Béné cea grasă era departe; tot astfel și cea care rata orice. Ne-am uitat la televizor și când a venit prietenul de-abia dacă l-am observat. Nimic nu mai avea importanță. Când mi-am revenit a fost groaznic.

Trebuia să ne întoarcem la Paris. Mama, cu perspicacitatea ei infernală, și-a dat seama că-mi retrăsesem suma de 500 de franci din contul meu de la bancă. Ori fiica sa și-a luat un vizon, ori a luat-o pe căi greșite, așa cum în mod fatal trebuia să se întâmple. Or, cum vizonul nu apărea, mama mi-a interzis să merg la Paris. Picătura care a umplut paharul! Consideram că, după trei ani de

libertate la Paris, nu mai avea dreptul să mă oprească. Mi-am părăsit locul de muncă și mi-am făcut imediat valiza. Eram fascinată de ceea că mă aștepta sau ceea ce credeam eu că mă aștepta. Știam ce urma dacă-i spuneam lui Thierry că veneam cu tot bagajul. Nu eram încă dependentă dar deja nu mai puteam să renunț. În mintea mea mă drogam de la 13 ani. Corpul nu făcea decât să mă urmeze cu puțină întârziere.

Devenisem cuplul model de drogați, care nu fură, nu se părăsesc.

În primul an, Thierry și cu mine am fost despărțiți vreo 15 zile și nu două zile consecutiv. Nu știu dacă ne iubeam dar între noi totul era pe viață și pe moarte. Această imagine se concretizează când este vorba de drogați. Din cauza drogului totul începuse să devină complicat. Și acest lucru începuse să-mi placă. Sora lui Thierry ne-a dat afară ca să nu riște să fie ea dată afară din HLM-ul ei în cazul în care cineva ne-ar fi reperat. Ne aprovizionam într-o casă din Montreuil, o casă abandonată, care se transforma neîncetat în cei trei ani. În cazul în care un drogat murea, altul era arestat ori casa era cercetată de copoi, ea devenea neprimitoare. Altfel, avea o ambianță simpatică și găseam în ea și ceva de mâncare.

Dealerii care o locuiau erau în special din Mali, amărâți fără acte. Ei înșiși se drogau. Nu încercau să-i atragă spre drog pe amărâți nevinovați, umplându-și ei buzunarele, ci pur și simplu încercau să supraviețuiască și să-și poată plăti doza. Ajunseseră în Franța, țara făgăduinței, țara bogată unde poți face avere. Unul este trimis în Franța pentru a-i hrăni pe cei 15-20 rămași în țară. La sosire, totul se năruie. Buletin de rezidență? Adresă? Nimic... Fără asta, aterizează la patronul cel mai

lipsit de scrupule: 39 de ore pe săptămână, este regulamentar... În schimb, 1000 de franci pe lună, nu! 500 de franci trimiși în țară și nu mai rămâne mai nimic. Imposibil să te întorci și să zici: „M-am înșelat. Vom crăpa toți de foame." Iar soluția vine de la un prieten care locuiește în același cămin: dealer pentru 5000 de franci pe lună... De-abia dacă știe ce-i acela drog și puțin îi pasă de el! Va cădea și el în plasa drogului și puțin îi va păsa. Va face pârnaie și puțin îi pasă. Căci, atunci când pleci de la nimic, este greu să pierzi ceva. Și atunci? Dealeri (plasatori – NT) corupți? Haida-de, nu mai corupți decât în societate, în general.

La început totul mergea bine cu Thierry. Mergeam la restaurant, la cinema, ne petreceam serile la Montreuil unde întâlnisem o pereche simpatică, uniți ca și noi. Când tipul a fost arestat pentru furt de mașini, totul s-a prăbușit. Mai păstram o aparență de viață socială. Când dealerii de la Montreuil ne vedeau venind, erau mulțumiți, căci noi nu eram dintre cei ajunși în fundul prăpastiei. Din când în când eu înlocuiam pe cineva iar Thierry mai primea RMI-ul (venit minim în Franța – NT). O scoteam cum-necum la capăt. Nu ne drogam zilnic. Locuiam ici și colo. În septembrie, am aterizat la un prieten de-al lui Thierry, un tip murdar, o caricatură de drogat. Nu suportam să-l văd pe Thierry ca pe un câine fidel admirându-și prietenul. Thierry asculta de el căci, în fond, tipul avea un caracter autoritar. La sfârșitul lui septembrie n-am mai rezistat și am plecat. Thierry m-a urmat. M-ar fi urmat la capătul lumii, așa cum m-a așteptat mai apoi pe trotuar, când mă prostituam.

Am ajuns la o pereche la Rosny-Sous-Bois. Nathalie, care avea doi copii (6 și 8 ani) nu se drogase niciodată. Prietenul ei, care nu era tatăl copiilor, era un drogat

maniac. Putea să se drogheze cu orice, chiar cu Aspegie sau cu apă numai din plăcerea de a se droga.

Planul nostru era simplu: când vom lucra toți patru, Thierry va avea grijă de copii în schimbul camerei în care locuiam. Dar el era incapabil să aibă grijă de el, dar de altcineva, ce să mai vorbim. Însă ne descurcam. Eu plăteam drogarea episodică. Eram... fericiți! Puteam să-i dau tot ce aveam unui tip: banii, corpul, casa, tot ce voia. Thierry mă făcea să râd, deci râdeam. Lui îi plăcea prezența mea și mie a lui. Începuse să-mi încolțească o idee: îmi imaginam o familie cu el. Știam că este perfect iresponsabil, dar găseam în mine curaj pentru amândoi. Curios, mă simțeam echilibrată... la cap.

Apoi a început o perioadă urâtă. Tipul cu care era Nathalie își pusese în cap s-o facă să se drogheze. I-am spus tipului că cineva care are copii nu poate face așa ceva. Nathalie părea tare pe poziție! Într-o seară, Thierry mi-a mărturisit: „Gata! Nathalie s-a drogat pentru prima oară"! Amândoi ne-am privit, triști și dezamăgiți.

Ajunseseră, ea și prietenul ei, să-și facă injecții în fața copiilor. Până atunci nici noi nu ne drogam față de copii. Ne ascundeam seringile și drogul până se duceau să se culce. Apoi, copiii au început să le arate puștilor de pe palier cum să-ți înfigi acul în braț. Thierry și cu mine n-am mai suportat acest lucru. Am aflat mai târziu că Nathalie a scăpat de patima drogului.

În același timp Thierry a început să se simtă rău. Nu se trăgea de la drog ci de la cap. Avea coșmaruri oribile. Îl găseam dându-se cu capul de pereți sau în prada unor stări de frică teribile. Uneori apuca pisica și o arunca de perete. Ce oroare! Încercam să-l calmez, să-l cert. Nimic, nu-mi răspundea nimic. Niciodată n-am știut ce avea. Visa că este urmărit. Începeam să nu-l mai sport. Ne-am certat

pentru prima oară într-o dimineață. Muncisem toată noaptea la spital și spaimele lui mi se păreau niște fasoane de copil care n-are ce face. Ne-am certat și cu Nathalie și am plecat la tatăl lui Thierry, așteptând să găsim o cameră la hotel, pentru a schimba ambianța, pentru a scăpa de spaime. Când ne-am întors, Nathalie se drogase. Am părăsit apartamentul ei pentru a ne instala la Aline, prietena mea cu care chefuisem deseori la Saint-Michel. Ne-a subînchiriat camera ei de pe strada Galande, 6 metri pătrați sub acoperiș pentru 900 de franci. Cu slujba mea ne puteam încă permite.

Au fost 6 luni de calm. Relativ. Duceam o viață stabilă: slujba mea, cinema și câte o doză din când în când. Ne înțepam din plăcere. Uneori ne înțepam pe casa scării cu frica de a nu fi surprinși și cu conștiința că am comis un delict. Era marea provocare. Rămâneam unul lângă altul, fără să ne vorbim, dar cu sentimentul că ne înțelegeam. Sub influența heroinei, puteam privi Sena ore în șir și mă simțeam bine. Îi priveam pe ceilalți ca pe niște ființe aparte care nu puteau intra în fericirea noastră.

În iulie aveam un an de când mă drogam și nu mă transformasem în zdreanță. Eram cu picioarele... în circuitul social, căci munceam normal. Cu Thierry mă certam uneori, dar nu era nimic grav în asta. Țineam la el. O poveste urâtă a distrus totul.

Am rămas însărcinată. Nu aveam chef să avortez. Dar chiar dacă ne drogam numai o dată la 15 zile sau în week-end, se chema totuși că ne drogăm. Eu înlocuiam pe câte o colegă iar Thierry își petrecea timpul la câte o agenție, consultând listele și pretinzând că vrea să găsească ceva de lucru. Nu l-am văzut niciodată muncind. Dacă aș păstra copilul, aș face-o nu ca să-l dau mamei care ar fi mulțumită să mă acapareze din nou. Să nu mă mai

droghez asta ar însemna să-mi fac iluzii deșarte. Nu eram încă pregătită. Povestea nu se terminase încă. Apoi, am întâlnit fete care au păstrat copilul sperând să găsească un motiv plauzibil ca să iasă din acest viciu. Când erau însărcinate, rezistau, apoi, reîncepeau. Nu asta era ideea mea despre familie.

Cât despre Thierry, chiar dacă visa la paternitate, eram conștientă că nu-și putea asuma acest rol. Am discutat mult despre asta. Thierry spunea că va munci de îndată ce micuțul se va naște. „Și cărucior?". „O să-l furăm", răspundea el. Încercam să-i explic că pentru un nou-născut nu era o modalitate de a intra astfel în lume. Thierry nu înțelegea. Nimic nu-l șoca. N-avea nici o noțiune a binelui și a răului.

Am hotărât: Nu. Cu câteva seri înaintea avortului, Thierry a făcut tot ce a putut ca să-mi fie greu acest moment. Punea capul pe pântecele meu și spunea: „O, copilul meu! Știu că ești acolo. Nimeni nu te va omorî!". Thierry nu m-a ajutat deloc, nici pentru consultare, nici pentru moral, ba și-a găsit pentru prima oară în viață o slujbă. În singura zi când am avut nevoie de el, n-a fost alături de mine. Apoi a lucrat într-o pizzerie. A devenit mai responsabil, dar prea târziu, trei luni prea târziu. Am făcut o depresie. Mi-aș fi dorit acest copil. Dar trebuie s-o spun, chiar dacă mi-aș fi dorit o viață liniștită cu copilul și cu tatăl lui, totuși nu eram pregătită pentru acest lucru.

După trei luni, în octombrie 1991, am găsit un post de infirmieră la Val-de-Grâce. Nu ne mai drogam regulat... Thierry a început să fure în dreapta și-n stânga, lucru care îmi displăcea. Dar nu-l puteam supraveghea permanent. M-am supărat foc după ce l-a „furat" pe vecinul nostru, care ne-a bănuit imediat. Găseam că Thierry este jalnic, fără pic de morală, iresponsabil. Dar când mă privea cu

ochii lui albaștri, spălăciți, de câine bătut care nu înțelege nimic, cedam. Se putea înhăita cu oricine.

A întâlnit un tip de nimic pe care l-am găzduit câteva nopți. Amândoi au început să fure din casele de bani ale farmaciilor. Într-o dimineață m-am trezit, dar Thierry nu era în pat. Nu venise toată noaptea.

Era incapabil să mă înșele. Eu eram un fel de colac de salvare pentru el. Eram fata care îl dorea, ce miracol, iar el era omul care mă dorea, ce chilipir! Uneori îl simțeam totuși ca pe o povară. Când poliția a descins în decembrie 1991 la Val-de-Grâce, n-am fost prea mândră în fața colegilor mei. Prietenul lui Thierry a fost prins în flagrant delict într-o farmacie. L-a denunțat pe Thierry care stătea la pândă. Începând cu acea zi, am fost catalogată ca drogată, soție de drogat și „gagică" de hoți.

După trei luni eram concediată sub pretext că am furat morfină. Fals! Nu eram acolo în acea zi, și apoi, nu m-am atins niciodată de morfină. „Nu-ți fă griji! Nimic grav!", îmi spunea el cu cătușele la mâini, în grădina spitalului. După trei zile încercam să primesc permisul de vizită la Fleury-Mérogis. Mă obișnuisem într-atât de un an de zile să fiu cu el, încât totul era groaznic. Ajunseserăm să ne iubim ca frate și soră uniți prin necazuri și drog mai mult decât prin dragoste. Împreună, ieșeam la liman. Singură, mi se părea că nu mai pot. Deveneam claustrofobă, angoasată. Plângeam toată ziua pentru că nu mai puteam trăi fără el. Nu mai vedeam pe nimeni. Nici să mă droghez nu mai aveam chef, căci nu-mi plăcea s-o fac decât cu el.

M-am dus la un psihiatru care m-a îndopat cu medicamente antidepresive. Plângeam și-i scriam lui Thierry. Îi trimiteam cărți poștale, câte trei-patru pe săptămână. Mergeam dis-de-dimineață la vorbitor și

lucram după masă. Un portar mi-a spus: „În 20 de ani n-am văzut așa ceva!". Și asta a ținut așa timp de trei luni.

În închisoare, Thierry părea fericit. Dac-aș fi fost și eu acolo, ar fi semnat imediat orice contract. Era echilibrat. Știa că va avea scrisoarea lui de la mine, cei 1000 de franci pe lună. Nu mai cerea nimic de la viață. Nu cred că ținea la libertatea lui. Cum a ieșit de acolo, catastrofele s-au ținut lanț. Pisica pe care o iubeam atâta a murit. Eu am fost dată afară, deși n-am cârtit niciodată, ci am lucrat și în week-end și în zilele de sărbătoare. Iar Thierry, mai mult ca niciodată, căzuse în letargie.

Cum a ieșit, prima lui idee a fost: „Ne drogăm și apoi terminăm cu drogul!". Naivitatea lui m-a înduioșat. I-am răspuns: „OK. Ne drogăm. Dar știi bine că după aia nu ne mai putem opri". După o oră și jumătate de la ieșirea lui din închisoare, ne-am drogat. Thierry nu s-a mai apucat să muncească. Eu eram prea deprimată de incorectitudinea celor care m-au dat afară. Aveam amândoi nevoie de bani.

Lângă Halle, eu am început să cerșesc. Nu stăteam așezată pe trotuar fără să fac nimic. Îi făceam pe oameni să râdă, discutam. Reușeam astfel să aduc 300 până la 400 de franci pe zi. Amândoi mergeam apoi să cumpărăm droguri.

Într-o zi, pe când mergeam pe strada Saint-Denis, m-a abordat un tip.

BCU IAȘI SECȚIA DE LIMBI STRĂINE

Drogată până peste cap

Era un arab mărunțel și care părea nefericit și foarte singur. N-ar fi făcut probabil rău nici unei muște, dar faptul că o fată putea să se vândă nu-l deranja nici un pic. A crezut că fac trotuarul și m-a întrebat prețul. Am spus „200 de franci", așa, la întâmplare, pentru că auzisem și eu la televizor că atâta este ședința. Am mers la hotel. Nu mi-am spus „Ascultă, Béné, fetițo, te prostituezi!". Nu m-am gândit la nimic pentru că nu eram prea lucidă. Mi se părea normal. Văzusem că Thierry nu avea de gând să se schimbe.

Voiam să mă droghez în continuare. Soluția era logică. Prima „ședință" am făcut-o pentru drog, fără ca Thierry s-o știe, fără premeditare. Pentru plăcerea de a mă droga eram gata să fac orice. Ceea ce am făcut pentru drog n-aș fi făcut-o pentru un bărbat.

La scurt timp după prima ședință, a urmat alta. Gândul îmi era la doză chiar dacă fizic nu eram dependentă. Corpul îmi era absent. Seara am adus 800 de franci. Thierry a luat banii și ne-am drogat. N-a spus nimic, n-a cerut nimic. N-am făcut dragoste cu el în acea seară. De altfel, de mult nu mai era vorba de așa ceva între noi. Poate că asta s-a întâmplat ultima oară înainte de a intra la pușcărie.

Timp de o lună, Thierry n-a întrebat nimic. Asta ar fi putut dura 10 ani. Îl aranja faptul că nu trebuia să afle că se droghează cu banii pe care-i aduceam eu din prostituție. Prostituția a schimbat complet relațiile mele față de drog

și față de Thierry. Într-o seară însă am vrut să pun lucrurile la punct. Era ușor pentru Thierry să se drogheze și apoi să doarmă, simulând neștiința, inocența. L-am privit drept în ochi și i-am spus: „Stai așa. Ești șmecher. Dar chiar crezi că-ți pot aduce 1000 de franci pe zi numai din cerșit?". A pălit puțin. Apoi mi-a zis cu vocea lui de bebeluș matur: „Păi, de ce? Ce s-a întâmplat?". I-am spus verde în față: „Adevărul este că sunt o curvă, dragul meu!". A izbucnit în plâns în brațele mele, ca și cum ar fi aflat o veste neverosimilă. Apoi mi-a fost dat să aud promisiuni și proiecte de viitor, în sfârșit... imposibil de realizat. „Mâine nu te vei mai duce! Nu ne mai drogăm!". „Nu tu, Béné!" etc.

Pentru mine nu mai era cale de întors. Alesesem, iar dacă Thierry suferea, ei bine, cu atât mai rău pentru el. De fapt nu suferea decât când aștepta prea mult drogul, să fim clari. Totuși nu m-a părăsit. Era incapabil de așa ceva. Incapabil nu din interes, ci din slăbiciune, ca întotdeauna.

În primele două luni mă prostituam într-un fel „artizanal". Mă plimbam pe stradă și aveam doi sau trei clienți, dar nu în mod regulat și fără loc fix. Într-o zi un dealer m-a abordat: „Ești toxicomană? De ce nu mergi la Națiunii?". Națiunii era promenada între Vincennes din dreptul Pieței Națiunii până la Ușa de aur! Este trotuarul drogaților: câte un mic WC din 20 în 20 m, fie pentru „ședințe", fie pentru droguri. De necrezut cât pipi pot face oamenii în acest cartier. De fiecare parte a promenadei, „fetele", de toate naționalitățile, de la 17 la 40 de ani, majoritatea seropozitive, toate toxicomane în general cu heroină, mai rar cu alcool sau cu medicamente. Clienții știu lucrul acesta însă sunt, probabil, atrași de ce este spurcat. Dacă duc lipsă, „fetele" sunt gata la orice. Este

târgul unde prețul e 50 de franci. Națiunii nu-i „madame Claude". Națiunii înseamnă să faci o „ședință", să te droghezi; să faci o „ședință", să te droghezi.

În primele zile nu mă simțeam la largul meu, căci nu aveam un loc al meu. Și ele aveau nevoie de bani, ca și mine și pentru aceleași motive, o știu! Trebuia să le explic că nu venisem să le iau locul. M-am tras metru cu metru. Am observat, am negociat. Apoi s-au obișnuit cu mine. Ba chiar ne salutam. N-am avut niciodată probleme. Dar totul se oprea aici. N-am avut decât o singură prietenă pe trotuar. Atât. Era Joce. Și asta pentru că aveam și alte ambiții în viața mea, decât să discut cu prostituate și cu toxicomane mai decăzute decât mine. Aveam 23 de ani. Eram „terminată", cu ceva studii în spatele meu, cu câteva principii în cap. Nu valoram mai mult decât celelalte „fete" dar avusesem mai mult noroc. La marginea trotuarului mai citeam câte ceva. Treceam drept o intelectuală. De fapt nu era decât o „foiță" sanitaro-socială. Dar în fiecare săptămână cumpăram **Globe Hebdo, Le canard enchaîné** (o revistă satirică, un fel de „Cațavencu" francez – NT) și **Charlie Hebdo**. Zilele de apariție erau pentru mine zile ce mă ajutau să știu în ce zi din săptămână mă aflam, într-atât eram de zdrobită.

Când vreun polițist mă oprea pentru a mă chestiona de ce „mă duceam și veneam pe stradă uitându-mă la trecători cu vădita intenție de a-i acosta", mă întreba: „Dar tu ce faci acolo?" Pentru că aveam două grame de creier și ceva cultură, m-ar fi văzut mai degrabă în postura de secretară. Nu mă potriveam cu imaginea-robot pe care și-o făceau despre o prostituată născută dintr-o mamă alcoolică, violată la 10 ani de către tutore, însărcinată la 13 ani, drogată la 14. „Am vrut să mă droghez, domnule polițist! Îmi pare rău! Pentru asta a trebuit să mă prostituez, pentru asta. Asta-i tot!"

Pe trotuar puteam citi pe J.P. Sartre dacă aveam chef, și atunci nu agățam pe nimeni. Lucrul acesta-l știau și polițiștii. Mă îmbrăcam în blugi și cu un tricou, ca toată lumea. Nu cu slip leopard. Rămâneam eu însămi. Sinceră să fiu, chiar dacă uneori îmi dădea fiori reci, la început nu detestam trotuarul. Aveam de reglat niște conturi cu propriul meu corp. Nu m-am gândit niciodată:„Poftim, am devenit o curvă!". Totul a venit așa, de la sine, în mod inconștient. Trebuia să-mi dovedesc că puteam fi dorită. Drogul m-a făcut să scap de 13 kg în patru ani. În sfârșit, corpul meu mi se părea acceptabil. De la 73 de kg la 14 ani am ajuns la 49 de kg la 22. Nu-mi mai era rușine de corpul meu. Am început să mă îmbrac în rochie, să fiu privită pe stradă, după... orele de serviciu, vreau să spun. Înainte acopeream oglinda acasă ca să nu mă mai văd.

Greu de explicat, dar chiar pe trotuar există un fel de ambianță familială. Nu te simți chiar iubită, dar te simți așteptată. Celelalte „fete" vin să vorbească cu tine, vin să fumeze o țigară; brutărița din colț îți oferă un corn. Devii un client obișnuit al farmaciei pentru că de acolo îți procuri seringile și prezervativele. Nu ești chiar bine văzută dar ești tolerată pentru că faci să meargă comerțul.

Lunea și joia seara, autobuzul „Medicilor din toată lumea" se oprea în Piața Națiunii. Ni se dădeau prezervative și seringi, eram ascultate, ni se ridica moralul. Trebuia să venim noi spre ei, pentru că ei nu veneau să ne caute. Vinerea seara venea „Autobuzul femeilor", sistem pus la punct de către prostituatele tradiționale. Ele nu înțelegeau greutățile toxicomanelor.

Am fost destul de bolnavă: râia și câteva abcese de la injecțiile repetate. După două luni venele îmi erau sclerozate. Mă înțepam în mâini, deasupra, dedesubt, în părți, în picioare sau în interiorul încheieturilor. E patetic,

știu, dar tocmai asta-mi plăcea: impresia de a trece dincolo de limitele posibilului, viabilului.

În mod indirect, toți toxicomanii sunt fascinați de morbid; sunt total masochiști. Scopul nu este moartea ci jocul cu moartea, în speranța că vor mai fi în viață în ziua când vor mai avea chef de viață.

Polițiștii ne mai vizitau pentru a ne amenda: 1500 de franci. Prostituția este tolerată, nu însă și agățatul. De drog puțin le pasă polițiștilor. Uneori se servesc chiar de prostituate pentru a primi informații. „Ori îl dai în gât pe dealerul tău și ai 20% din prețul prizei (de drog – N.T.), ori îl închidem pe iubitul tău pentru proxenetism." Am fost obligată o singură dată să aleg. L-am dat în gât pe un toxicoman, un tip murdar care s-a descurcat băgându-l la apă pe dealerul lui.

Polițiștii ne arestau, ne duceau la comisariat, dar apoi, ne lăsau să plecăm căci numai pe stradă puteam aduna informații. La început îmi erau indiferenți. Apoi am început să-i urăsc. Își descărcau nervii pe noi, căci noi nu aveam nici putere nici drepturi iar ei le aveau și... abuzau de ele. Excepție făcea doar unul dintre ei care vorbea, asculta, nu cerea nimic. Odată m-a dus chiar cu mașina până unde „lucram". Nici până acuma nu știu ce căuta el în poliție.

Și apoi, erau... clienții. La început aveam un client principal. Odată la hotel: 600 de franci. La Națiunii acest gen se găsea mai rar. Majoritatea aveau tendințe să se târguiască. Odată chiar am fost plătită în mărunțiș de câte 10 franci. Dar acel prim client era generos. A venit zilnic pe la mine timp de două luni. Mai târziu am petrecut chiar momente plăcute cu un intelectual care semăna cu Jean Ferrat. După ce i-am câștigat încrederea, m-a dus chiar la el. Mă plătea 1500 de franci pentru cinci minute, apoi

stăteam de vorbă trei ore. Vorbeam despre cărți și am învățat multe de la el. Odată i-am spus chiar: „Știi, acuma îmi place să ne întâlnim. Mă și deranjează că mă plătești". Mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat cu el... Din când în când aveam dreptul la puțină căldură sufletească.

Într-o seară, de Crăciun, un „tătic" mi-a oferit un buchet de flori. Eram, ca de obicei, la marginea trotuarului. Mi-a spus: „Crăciun fericit!"

La început suportam trotuarul pentru că îmi aducea libertatea. Nu aveam nevoie de cantități enorme. Făceam trotuarul când voiam. Într-o zi o „fată" mi-a spus: „Alege: vii în timpul zilei sau noaptea, nu și ziua și noaptea." I-am răspuns: „Îmi pare rău. Mă droghez ziua și noaptea, deci voi lucra și ziua și noaptea." Am părăsit viața „normală" pentru drog, deci nimeni nu-mi putea impune un orar. Nu eram o funcționară a trotuarului, ci o drogată. Nu mă gândeam decât la clipa când mă voi putea droga din nou.

Seara îl regăseam pe Thierry în apartamentul de pe Saint-Michel sau la Montreuil. Avea deseori accese de culpabilitate. Odată cu doza mea i-o cumpăram și pe a lui. Preferam decât să știu că fură și să trăiesc cu această frică toată ziua. Aveam nevoie unul de altul. Uneori mă gândeam la ceva ce semăna cu dragostea, dar în fond nu-mi păsa decât de drog.

Thierry era tot fără pic de voință. Când mă întorceam de la „treabă" – ziua, noaptea sau chiar dimineața – avea îndrăzneala să-mi spună că era obosit sau stresat. Îi era lene să meargă să-și cumpere droguri. Totuși, asta-i era singura „activitate". Mă supăram. Încercam să-l... scutur. Degeaba. Nu mai aveam raporturi intime; dormeam unul în brațele celuilalt. Rămâneam împreună pentru că greul se suportă mai

ușor în doi. Cel puțin aveam pe cineva pe care-l găseam acasă, seara, când veneam; puțină tandrețe la capătul trotuarului.

Deja înainte de trotuar mi-era greu să cred în dragoste. În timpul acesta, îmi era de-a dreptul imposibil. Nu poți trăi o poveste frumoasă după ce vii de la un client. Chiar dacă Thierry era „tipul" meu, îmi ziceam: „A, nu! Ar fi al șaisprezecelea!" Thierry nu-și dădea seama ce simțeam eu făcând această „muncă". El atât aștepta: drogul lui. Uneori mă compătimea, dar când era drogat nu se mai gândea la nimic. Aveam două vieți: una alături de el și una de care el nu știa nimic pentru că nu punea întrebări. Totul era murdar.

În iunie am părăsit bulevardul Saint-Michel, căci nu mai plătisem de mult chiria. Nu ne mai preocupa să avem un acoperiș al nostru. Vecinii ne considerau puțin dubioși. Audrey, o prietenă, care se droga și ea, ne-a propus să ne mutăm vis-a-vis de ea, la Montreuil. Prietenul ei plasa droguri (era dealer – N.T.). Era practic. După ce veneam de la „muncă", noaptea, nu mai trebuia să traversez orașul pentru a-mi procura droguri. A fost o perioadă destul de plăcută. Eram două perechi care se înțelegeau bine, într-o atmosferă... sănătoasă, dacă mă pot exprima astfel.

Cu Thierry lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. El nu făcea altceva decât să aștepte. Eu mă vindeam. Ceea ce nu era ușor. Devenisem egoistă. Nu-mi mai plăcea să ne drogăm pe casa scării sau în lift. Aș fi dorit s-o fac acasă, în liniște. Voiam să fiu singură. De fapt, chiar dacă ne drogam amândoi, în mintea mea eram singură, singură. Da, îl înșelam într-un fel, cu drogul.

Aveam două relații de dragoste, dar aveam mai multă încredere în heroină decât în Thierry pentru a putea suporta viața.

Portretul sumar al celor 4000 de decăzuți

La început totul a „mers", căci nu aveam un fizic de toxicomană bolnăvicioasă și apoi eram nouă la Națiunii (Piața Națiunii – NT). Această situație m-a avantajat, făcând să „plonjez" mai adânc, mai jos. Nu aveam limite financiare. Mă drogam și munceam din ce în ce mai mult. Într-o lună, am trecut de la un sfert de gram pe zi și una sau două ore de trotuar, la trei grame și 12 ore de trotuar, total vreo 20 de „ședințe" pe zi. Thierry mă urma în ale drogului... în patul lui, timp în care eu făceam trotuarul.

Nu mai aveam timp să mă gândesc și la altceva. Atâta timp cât aveam drog nu mai „munceam" până când simțeam că drogul îmi lipsea. Mă drogam atunci cu cât mai aveam, așa, ca să pot suporta trotuarul, până când puteam să-mi procur drogul. Era, vorba cântecului: metrou, „muncă", drog, nani (în franceză rimează: metro, boulot, shoot et dodo – NT), un infern.

Thierry nu avea nici o demnitate pentru că accepta ca „puicuța" lui să facă trotuarul ca să-i plătească lui doza. Eu încercam să-mi păstrez demnitatea, fiind exigentă, refuzând unii clienți sau unele lucruri. Altminteri m-aș fi simțit umilită. Făceam dovada că acolo jos, unde ajunsesem, mai existam încă. Învățam într-un fel să mă cunosc.

Când citeam în ochii unui client puțina stimă pe care o avea pentru mine, eu mă gândeam la ceea ce era el de

fapt: un om destul de decăzut dacă venea să-și petreacă câteva minute cu o „fată" care se afla acolo numai ca să-și poată procura drogul. De îndată ce părăseam trotuarul, nu mă mai gândeam la ce-am făcut, spre deosebire de el care se mai gândea la clipele foarte plăcute petrecute cu mine. Niciodată n-am putut înțelege ce putea găsi un client în această „ședință". Ce lucru important poate găsi la o persoană contra sumei de 200 franci? Unii erau de-a dreptul comici, întrebându-mă după aceea: „Ai... terminat?". „Da, de trei ori!", și izbucneam în râs. Comic, nu? Toate „fetele" erau în aceeași stare de spirit ca și mine. Oroarea fizică. Toate eram drogate ca să putem suporta acest lucru. Una dintre prietene îmi spunea: „Cu un client simți bucuria de două ori: când plătește și când... se cară!".

Existau și clienți îndrăgostiți, un alt soi de bolnavi. Unul de-al meu era mai îndrăgostit decât ceilalți. Venea des. Trăia la maică-sa și avea o fetiță pe care o vedea rareori. Se plictisea de moarte. M-a invitat apoi și la el acasă. A vrut să mă ia de nevastă și să mă facă să renunț la drog. Simțea nevoia să facă pe eroul care o salvează pe „nefericita Cosette" (aluzie la romanul „Mizerabilii" de Victor Hugo – NT). Dar nici o „fată" nu-i capabilă nici să primească dar nici să ofere dragoste. Am încercat să-l fac pe „îndrăgostitul" meu să înțeleagă că o **love story** nu putea să înceapă cu o bancnotă de 200 de franci. N-a înțeles nimic. A continuat să mă vadă și să-și golească portofelul.

Nu eram nici asistentă socială, nici infirmieră-psihiatră, nici consilier financiar. Îi dădeam clientului lucrul pentru care eram plătită și nimic mai mult. Și el mă plătea la fel.

Unii erau exasperanți. Veneau să-mi povestească problemele lor, în special referitoare la nevastă și la serviciu. Aproape că le plângeam de milă. Să nu ai nici un

prieten căruia să i te destăinui! Să fii nevoit să plătești pentru așa ceva, asta-i culmea, sau, mai degrabă, asta-i grav! Mai grav decât să faci ce făceam eu pentru a mă putea droga.

Mai existau și cei care afișau o falsă bunăvoință. Se credeau în secolul XIX, cu o „fată" care face ce face pentru a putea avea ce să mănânce. Era cazul unui șef de întreprindere care-mi vorbea de uzina lui, de contul său în bancă. Se lăuda că poate câștiga până la 30 000 de franci pe lună. Îmi venea să-i spun că ar fi fost de preferat să fie șomer și să nu-și poată plăti o prostituată; sau că eu câștigam de trei ori cât el fără ca să mi se pară lucrul acesta fascinant. Odată am auzit: „Tu cel puțin nu ești toxicomană!". Cu gramul meu de drog în venă, îmi venea să-i spun „Crezi că știi tot, dar vei pleca de aici la fel de prost cum ai venit".

Făcând trotuarul nu devenisem mai inteligentă, dar cel puțin știam cum stau. Decăzusem, dar nu tot atât de jos ca ei. Era de preferat să am de-a face cu ei câteva minute, decât să fiu căsătorită cu ei și să-i aștept să vină de la serviciu ocupându-mă între timp de copii. Când mă puneam în pielea unei soții al cărei bărbat trecuse mai întâi pe la promenada Vincennes, îmi spuneam: „Ce viață!". Asta da, viață josnică.

Unii îmi propuneau un preț mai bun dar fără prezervativ. Niciodată viața mea n-a fost de vânzare. Aș fi refuzat și pentru un milion de dolari. În aproape doi ani de trotuar și aproape 4000 de clienți n-am făcut-o decât o dată pentru că nu aveam, nu pentru că așa aș fi vrut. Aș fi murit mai degrabă din cauza unei supradoze pentru că-mi plăcea să mă droghez dar nu pentru bani. Și „fata" poate contamina un client dar și invers. Care-i mai de condamnat? O prostituată seropozitivă, drogată și care

nu mai are nimic de pierdut sau un tip care și-a contaminat deja nevasta și care-i gata să plătească mai scump pentru propria-i plăcere?

Îi refuzam pe unii, pe cei periculoși, cei care fac ca la Națiunii să se găsească „fete" desfigurate sau în pubelele de gunoi. Îi refuzam și pe „porci", cei care spuneau: „Vii, drăguță?". „Pentru că mă plătești cu 200 de franci te crezi autorizat să-mi vorbești ca unei prietene? Când te întâlnești cu cineva pe stradă îi spui «drăguță»? Nu? Ei bine, eu sunt o «fată», sunt pe stradă, deci trebuie să-mi vorbești corect".

Îmi vindeam corpul pentru că eram sub drog, dar niciodată capul sau viața.

Am văzut defilând toată omenirea: șomeri, medici, avocați, politicieni, muncitori, șefi, tinerei de 18 ani cărora le e frică să facă curte, miliardari. Este un observator sociologic interesant. Înainte de a face trotuarul îi consideram pe toți bărbații ca pe niște bandiți. Mi-am dat seama că de fapt sunt niște amărâți; vai de capul lor!

Astăzi încă, atunci când întâlnesc un bărbat, nu pot să nu mă gândesc: „Ia să vedem... Tipul ăsta ar putea fi un client?". Este ceva instinctiv, lucru care, evident, nu mă ajută să mă apropii de el.

Îi aud pe unii spunând că banii câștigați prin prostituție sunt bani câștigați ușor. Trebuie să facem distincție între bani câștigați repede sau ușor. Să faci zece ore trotuarul, riscând să nimerești peste vreun asasin, zău că nu-s bani câștigați ușor. Trebuie să suporți insulte, tipi care te scuipă, polițiști care te hărțuiesc și care te exploatează ca pe un birou de informații.

Într-o zi eram într-o criză așa mare de drog încât m-am urcat în mașina unui tip care nu-mi inspira nici o încredere. A luat-o drept spre periferie. După vreo 20 km

m-a anunțat în plin câmp: „Eu nu folosesc prezervativ. Și nu plătesc!". Avea o figură sadică. M-am supus, gândindu-mă numai cum să supraviețuiesc.

Apoi am aflat de la o prietenă că era vorba de un tip care tocmai ieșise după un an de pușcărie. Viola prostituate. Pe una o legase de un pom unde a stat timp de patru ore. Când i-am povestit asta unui polițist, mi-a răspuns: „Tocmai bine! De-abia se mai curăță promenada Vincennes". Frumoasă mentalitate. În orice caz în seara aceea a fost fără bani, și deloc ușor.

Nu-i întâmplător că acest lucru mi s-a întâmplat spre sfârșit, când eram obosită, blazată, epuizată și în criză de droguri, de cele mai multe ori din cauza dozei din ce în ce mai mare de care aveam nevoie. Așa că nu puteam fi prea drăguță cu Thierry căruia, de fapt, puțin îi păsa de ce mi se întâmplă. El nu știa nimic. Se ferea să afle ceva. Voia să evite să se gândească la adevărata mea situație. Dar prefera să nu-i fie totul clar.

Am epuizat repede „farmecul" trotuarului. La început unele lucruri m-au intrigat. Dar după o lună, am intrat în infern. După 5 luni, degringolada. Aproape că nu mai dormeam. Mă drogam din ce în ce mai mult. Nu mă gândeam să mănânc în fiecare zi, iar când mâncam, nu mâncam decât un sandviș. Eram la capătul puterilor. Îmi începusem activitatea în aprilie. În septembrie am hotărât să întrerup. Voiam să scap de Thierry și de trotuar mai mult decât de drog. Nu mai suportam să-l am pe Thierry la remorcă. Dacă l-am iubit, poate, vreo zi, azi nu mai era cazul. Iar pe clienți nu mai puteam să-i suport. Ca să pot s-o rup cu trecutul m-am dus într-un centru a cărui adresă mi-o dăduse un client. Chiar el m-a dus cu mașina. Timp de zece zile am fost... „înțărcată". Mă simțeam rău, sub calmante, dar dependența este mai cu

seamă în cap. Zece zile ajung pentru ca drogul să se elimine din corp. Dar pentru ca să fie eliminat din gând, asta-i altceva...

Între momentul când am ieșit din centru (de dezintoxicare – NT) și plecarea mea pentru postcură, trebuia să petrec o săptămână singură, față în față cu mine. Teoretic, trebuia să mi se dea cele necesare pentru a mă hrăni în această perioadă. Însă Thierry a reușit să-i îmbrobodească pe educatorii de la centru pentru a primi el banii. Doar trebuia să aibă cu ce se droga, atâta timp cât eu nu făceam trotuarul. Așa era Thierry: inconștient.

Le-am spus educatorilor: „Sunteți drăguți, dar cu ce voi trăi și ce voi mânca?" Răspuns încurcat: „Păi... nu ai putea face trotuarul o săptămână fără să te droghezi?". Deci, am reînceput să fac trotuarul, drogându-mă, bineînțeles, ca să pot rezista.

Între timp, Audrey se supărase pe prietenul ei care se refugiase în apartamentul meu. Era supărată pe mine că recăzusem iar. Îi trădasem încrederea. Așa-i cu drogul! Chiar dacă te droghezi, visezi ca ceilalți să se lase și te superi dacă nu o fac.

Thierry nu m-a slăbit toată săptămâna cu prezența lui. Nu avea chef să abandoneze drogul și probabil că era neliniștit că eu aș fi putut-o face. Gata cu bănuții și bună ziua singurătate! Cum n-avea dreptul să-mi telefoneze la centrul de postcură, aveam liniște.

Toxicomanii au toți idei morbide și trăiesc cu moartea agățată de braț. Ceea ce făceam la centru nu mi se părea un lucru prea deștept; mă ocupam de crizanteme pentru a le vinde în fața cimitirului... și de iepuri pentru a-i vinde la abator. Într-o zi l-am întrebat pe educator la ce folosesc toate astea. Mi-a răspuns: „Tu, care ești cu capul în nori, poate asta te va ajuta să revii cu picioarele pe pământ".

Lăsând la o parte comicul răspunsului, toate astea nu-mi inspirau încredere.

În plus, cum toți „bolnavii" aveau în comun drogul, nu făceam decât să vorbim despre el toată ziua. După patru zile mi-am zis: „Decât să vorbesc toată ziua despre droguri și să plantez crizanteme, mai bine mă droghez și fac trotuarul". Un singur educator m-a înțeles, a înțeles un lucru simplu: „Te vei opri când vei avea chef. Poate n-a venit încă momentul".

Era adevărat. Tot îmi mai plăcea drogul. Când mă gândeam la viitor îmi imaginam momentul când mă voi droga din nou și felul cum să câștig un ban pentru a-l putea cumpăra. Nu trăiam de pe o zi pe alta, ci de pe o oră pe alta. Viața îmi era reglată de drog cum pentru alții ea este reglată de mâncare. Dar unei persoane care a ratat o masă îi este foame. Unui drogat care întrerupe îi trebuie trei zile pentru a-și „reveni", pentru că se simte complet decalat. Pentru mine drogul rămăsese o plăcere, în ciuda dependenței. Când îmi imaginam ceea ce va fi viața mea peste zece ani, nu mă mai vedeam făcând trotuarul, dar mă mai vedeam drogându-mă. Dacă aș fi avut o meserie care să-mi fi permis să mă droghez, cred că n-aș fi abandonat niciodată drogul. La prima dezintoxicare încă nu mă săturasem în așa măsură să fac trotuarul încât să sacrific drogul. Aveam pur și simplu nevoie să dorm mai mult de două ore pe noapte ca să mă pot odihni. Pentru a putea reîncepe.

După ce m-am reîntors, Thierry mi-a căzut iar pe cap. Iar am dormit într-o casă părăsită (unde dealerii își plasau marfa – NT). Dormeam în mijlocul șobolanilor, lucru pe care nu-l puteam suporta. Polițaii, după ce au ținut casa sub supraveghere, au făcut o descindere. Am trecut pe lângă catastrofă. Nu mai aveam unde dormi. Din lipsă de heroină ne-am apucat de cocaină. Păstrez o

amintire absolut atroce a acestor momente. Pentru că acest drog are un efect foarte puternic dar de foarte scurtă durată, trebuia să mă droghez din zece în zece minute, cât timp făceam trotuarul. „Munceam" de la opt seara până a doua zi la cinci dimineața. Dar din punct de vedere financiar nu mai rezistam. Trei grame de cocaină costau 2500 de franci iar 2 grame de heroină, când găseam, 1500 de franci. Și Thierry o dăduse pe cocaină. Chiar și atunci când consumam heroină se întâmpla să rămân în criză de bani și să nu am nici măcar de un pachet de țigări până înaintea primei „ședințe" de dimineață. Dar de când întrebuințam cocaina, viața luase o întorsătură neliniștitoare. Într-o seară, m-am drogat cu cocaină într-un WC. După cinci minute am vrut să mă mai droghez. Polițaii m-au surprins când îmi umpleam seringa cu apă de la canal. Mi-au spus: „Vezi în ce hal ai ajuns?"

M-am privit. Zdrențele de pe mine erau murdare pentru că Thierry nu mi le mai spăla. Dormeam cu șobolanii. Mă drogam cu apă de la canal. Făceam trotuarul până la 20 de ore pe zi. Voiam să ajung la fundul prăpastiei. Nu mai aveam reperele pe care le are francezul mijlociu în viața de toate zilele. Mi-am spus: „Stop! Gata cu cocaina! Gata cu casa părăsită! Îmi schimb viața!"

Mi-am luat o cameră la hotel. Într-un an și jumătate fusesem aproape în toate hotelurile din jurul Națiunii, dar n-am făcut nici o „ședință" în cameră. Aveam nevoie de un loc curat unde să mă regăsesc eu însămi, căci altfel aș fi devenit o cerșetoare.

Trăind ici și colo, cu un sac de zdrențe și un pachet se seringi, unii drogați uită de un minimum vital, uită chiar să se spele.

Viața mea trecută mă ferea de ce era mai rău. Pe Thierry nu-l proteja nimic. Ajunsese să stea zile în șir în

pat, incapabil să mai meargă la Montreuil să-și procure drogurile. Îmi spunea: „Du-te tu, sunt în criză, nu mai pot!". Se târa așa de luni de zile, dar nu l-am mai putut suporta în momentul când nu mai voia să se miște doi pași ca să facă un duș. Oricum, dormeam în același pat! Doar nu-i ceream mare lucru. Dacă s-ar fi spălat, n-aș fi dorit să-l părăsesc, căci îmi convenea să nu fiu singură și să adorm în brațele lui. Făcusem o bună bucată de drum împreună. Dar nimic nu justifică murdăria, nici criza, nici „oboseala". Începând cu acel moment, nu-mi mai doream decât un singur lucru: să mă debarasez de Thierry, să fac trotuarul pentru a mă putea droga. Mi-era milă de el dar nu într-atât încât să-l suport. Știam că, dacă nu voi mai fi cu el, nu va mai avea unde locui nici ce mânce sau cu ce-și plăti doza. L-ar fi „mâncat" închisoarea și strada. Am încercat de o sută de ori să-l scutur. Dar nu trebuia să fiu ruptă de realitate. Înainte de a mă cunoaște, trăise între pușcărie și drog. Bineînțeles, îl ferisem de închisoare, dar el nu avansase nici măcar un milimetru. Devenea o povară și eu aveam deja nevoie de multă energie și voință pentru a mă târî pe mine însămi.

De Crăciun, înainte de a merge la maică-mea, i-am spus lui Thierry: „Când mă voi întoarce, te rog să nu te mai găsesc aici!"

Am petrecut o săptămână aproape liniștită, fără crize din cauza lipsei de drog, pentru că mă simțeam debarasată de drog și apoi, eram cu mama. De când am început să fac trotuarul o văzusem foarte rar. Avea numărul meu de telefon unde mă putea găsi dacă avea nevoie de mine. Uneori o sunam eu însămi. Dar mi-era greu să stau în fața ei. Știa că sunt toxicomană, dar nu și că făceam trotuarul. Îmi amintesc de un reportaj văzut împreună, despre femei în închisoare. Mi-a spus: „Vezi

unde vei ajunge?". M-am gândit: „Sărăcuța de tine. Dacă ai ști... **Am ajuns** deja acolo!". În final cred că a bănuit ceva.

Când m-am întors la Paris, Thierry tot nu plecase. L-am trimis într-un alt hotel... dar îi plăteam camera, bineînțeles. N-am reușit să fiu rea. Thierry mă urmărea până și pe trotuar. Am încercat să plec în februarie la munte cu fratele și cu mama. A fost un infern: aveam crize din lipsă de drog, teribile, dar nu puteam spune nimic familiei. Mi-am dat seama că adevărata mea familie devenise drogul.

Mama ajunsese la capătul puterilor și al răbdării. M-a dus la gară, mi-a plătit biletul pentru Paris, mi-a pus 200 de franci în mână și mi-a spus: „Du-te, întoarce-te acolo!". Am rămas cu gura căscată. Mi-am spus: „Acum, Béné, ești într-adevăr singură!".

Prea bună pentru tine

Electroșocul m-a ajutat să-l elimin definitiv pe Thierry. În final, ajunsesem în același punct ca și el: nu mai aveam familie. Dar mai păstram un oarecare amor propriu. Nu mai aveam chef să fac „ședințe" în plus de dragul lui Thierry. Aveam nevoie de 1500 de franci pe zi care de-abia să-mi ajungă pentru drog, fără a mai pune la socoteală hotelul, ceva de mâncare, țigările etc... Dacă l-aș mai fi întreținut și pe Thierry, care avea nevoie zilnic de aceeași doză ca și mine, nu aș mai fi scos-o la capăt. Și apoi, nu mai puteam să suport să fac trotuarul. Trei ore pe zi ar fi fost limita admisibilă; 12 ore, era de-a dreptul insuportabil. După un an și jumătate, ajunsesem să fac parte din „bătrânele" de la Națiunii și câștigam mai puțin decât la început. Nu mai voiam să fac pur și simplu parte din decor.

Thierry venea să plângă în brațele mele pe promenada de la Vincennes. Mi-era încă milă de el. Îi mai dădeam din când în când bani să-și procure drogul, ca să mă lase în pace. Peste puțin timp revenea iar, iar începea să plângă. Îl amenințam că-l denunț că ar duce o viață de pește. Inutil, pentru că-mi răspundea: „De acord! Vin cu tine la postul de poliție!". Știa că nu o voi face; nu-i mai păsa de nimic și era gata să accepte orice umilință. Îl insultam de față cu toți; ba chiar l-am și pălmuit pentru a-l determina să plece. Dar mi-era milă când îl vedeam stând acolo cu aerul său de câine bătut. Ba chiar venea să mă vadă la hotel. Îi dădeam 300 de franci. Peste puțin timp, revenea...

Cei de la Montreuil erau surprinși de despărțirea noastră. Cum, se terminase cu perechea de toxicomani care erau împreună de peste doi ani și jumătate?

Raporturile mele cu dealerii deveniseră mai simple. Când eram cu Thierry, acesta le cerea să îi dea droguri înainte de a ajunge eu cu banii. Nu știa niciodată când urma să mă întorc de la „muncă" și nici măcar nu-și dădea osteneală să mă aștepte.

Din când în când îmi sustrăgea (ca să nu zic fura) bani. Atunci, ca să scap de el, în martie 1993, m-am „instalat" la un dealer din Mali, Sylla. Nu simțeam nimic pentru el și lucrul era probabil reciproc. Era un aranjament mutual (=reciproc – NT). Îi plăceam probabil și găsea că-i mai practic să aibă o „fată" la îndemână. Eram un fel de cloșcă cu pui, căreia putea să-i vândă zilnic droguri, droguri foarte puternice. Uneori nu-mi dădea întreaga doză. Odată, mi-a fost atât de rău în urma ei încât trei zile n-am putut face trotuarul. După trei zile mi-a spus: „M-ai făcut să pierd 4000 de franci". Unul din cei mai mari ticăloși pe care i-am cunoscut vreodată.

Nu trebuia să mă plimb cu drogul la mine, pe stradă. Mi-l dădea dimineața, iar seara plăteam. Datorită lui Sylla, am scăpat într-un fel de Thierry, care venea mai rar. Și oricum, eram într-atât de... terminată, încât mi-era indiferent... Asta o spun acuma, după mult timp de la evenimente. Dar am recitit ceea ce am scris acum doi ani:

Mă întorc acasă. Este ora 4 dimineața. „Tipul" meu doarme, acoperit până la brâu. Doamne, cât îl doresc. Îi iubesc. Drogul este acolo. Fără să-l trezesc, mă droghez. Mă spăl. Merg să mă culc. Instinctiv, mă simte alături, mă ia în brațe și-mi spune: „Te iubesc"; apoi adormim amândoi. Mâine dimineață, lipsa de drog mă va face să-l detest din nou iar mâine seară, iar îmi va fi drag. Nici unul din noi nu-i rău. El încearcă să

supraviețuiască într-o lume care îi este ostilă, iar eu într-o societate în care nu-mi găsesc locul.

Pentru a nu duce lipsă de drog găsim întotdeauna o scuză pentru a rămâne cu cel care ne ajută să supraviețuim fără să ne spetim. Reușeam uneori chiar să cred că sunt îndrăgostită de el. Deseori mi se întâmpla să plătesc doza celor care erau mai rău decât mine, de exemplu uneia care avea doi copii. Când îi ceream doze lui Sylla pentru câte cineva, uneori eu eram aceea care-i plătea lui Sylla. Thierry era dintre cei care veneau să-și ia în mod regulat porția. Eram sora mai mică a săracilor și începusem să mă cam satur de jocul acesta. Din cele 12 ore de trotuar, 4-5 le făceam practic pentru alții.

În iunie, Sylla a fost acuzat de viol. În comunitatea de malieni asta era una din cele mai grave acuzații. Chiar și un omor ar fi părut mai puțin grav la o adică. Mai mulți știam că nu-i el vinovatul. Ba chiar îl și cunoșteam pe făptaș. Era tot o poveste urâtă cu droguri, un fel de reglare de conturi. Adevăratul vinovat n-a fost acuzat pentru viol. Acuzat a fost mai târziu, dar pentru plasare de droguri (în original: deal – NT).

Sylla a fost lăsat în pace, după ce „fata" violată a mărturisit că nu el a fost cel vinovat. Dar mai era o problemă: Sylla era negru, clandestin, dealer și reperat de polițai. A intrat în panică, așa, ca orice negru clandestin. Îi era frică să nu fie căutat, arestat, apoi expulzat sau băgat la pârnaie. Nu mai ieșea nicăieri și nu mai suporta să stea singur. Mi-a cerut să rămân cu el o seară, două... Așa mai economiseam banii de hotel. Aveam din ce în ce mai multă nevoie de drog. În final, m-am stabilit la el, într-un squatt. Trăiam amândoi în întuneric, cu obloanele trase, pentru a nu atrage atenția. Pentru că ni se tăiase apa, mă spălam cu apa adusă de la

fântâna din colț. Nu aveam lumină. Asta a durat până-n iulie 1993.

Simțeam că decad din ce în ce mai mult. Să trăiești cât este ziulica de mare între dealeri și toxicomani era groaznic. Îmi păstrasem totuși o oază de singurătate așa cum îmi păstrasem obiceiul, atunci când făceam trotuarul, să nu-mi aduc nici un client la mine. Aici trăiam cu toxicomani complet defazați și cu patru dealeri malieni. Aceștia din urmă aveau o concepție total diferită de a noastră: de-abia vorbeau franțuzește, nu știau să scrie. Aveau o imagine puțin specială despre femeie: un fel de „gaură" care face copii și are grijă de ei. Dar mă simțeam prea rău ca să pot să mă revolt! Îl vedeam puțin pe Sylla. Aveam treabă.

Singurul meu gând era să câștig mai mult decât înainte ca să mă pot droga mai mult pentru că Thierry nu mai era cu mine. În ultimele luni mă drogam de trei ori pe zi cu câte un gram. Dacă „munceam" mai puțin ar fi trebuit să mă droghez mai puțin. Nu puteam s-o fac.

Cam în această perioadă, un client mi-a făcut „curte", așa, fără epilog... Într-o zi, văd un Jaguar pe promenada de la Vincennes. Atracția anului! Jaguarul revine iar tipul îmi spune: „Îți mai aduci aminte de mine?". L-am privit râzând și i-am spus: „N-am văzut mulți clienți din ăștia, cu Jaguar!" (=mașină Jaguar – NT).

Ne-am revăzut timp de mai multe săptămâni fără ca să se întâmple nimic între noi. Îmi cumpăra rochii de fetiță cuminte ca să mergem la restaurant sau la bar. Mi se părea cam ciudat, dar în meseria noastră ești obligat să nu prea pui întrebări. Într-o zi mi-am făcut un cocktail de medicamente; Tranxène, Valium și alte tranchilizante. Seara, tipul m-a întrebat dacă vreau să-l însoțesc în Belgia. Fără nici o bănuială, i-am răspuns: „Ce idee trăsnet! O să

ne plimbăm!". Acolo mi-am dat seama că de fapt ar fi trebuit să-mi sfârșesc zilele la capătul lumii, legată lângă un perete.

Nu eram în stare să gândesc. Îmi riscam neîncetat viața și... mă cam săturasem de așa ceva. Prin aprilie, înainte de a locui cu Sylla, niște tipi s-au oprit la marginea trotuarului. Nu păreau clienți. Vorbeau despre un reportaj pentru TF1 (post de televiziune francez – NT). Am refuzat, dar mi s-a explicat că realizatorul era Jean-Michel Carré, tipul care făcuse reportajul **„Femeile de la Fleury"**. Reportajul îmi plăcuse. Am spus: „De acord", dar fără să cred o iotă din ceea ce spuneam. Nu-mi dădeam seama cum l-aș fi putut interesa. Dar, în sfârșit, dacă participarea mea putea să le facă plăcere, mie nu avea de ce să-mi fie rușine să vorbesc despre viața mea, despre ceea ce făceam. I-am povestit despre acest lucru lui Sylla. N-a înțeles nimic. Și apoi mi-am continuat „activitatea" mea de coșmar, uitând de TF1.

Îmi văd viața defilând prin lucarna
(geam mic, în general de la pod – NT) unui necunoscut

După trei luni de la prima mea întâlnire cu Pierre, asistentul-realizator, Jean-Michel Carré m-a sunat la hotelul unde mai locuiam din când în când. Eram în luna iunie. Pierre trecea în mod regulat pentru a-mi zice bună ziua, pentru a vorbi cu mine. Jean-Michel mi-a spus la telefon: „Ei bine, Bénédicte, ce faci? Abia așteptăm să te vedem...". La ora stabilită am venit la întâlnire. Dar nu și în ziua stabilită. Amețită cum eram, am greșit și am venit a doua zi. Totul s-a petrecut foarte simplu. Jean-Michel mi-a spus: „Mergem!" După cinci ore, fiind încă în fața camerelor de luat vederi, am încetat să vorbesc pentru că îmi lipsea doza. Cuvintele mi-au ieșit, așa, simplu. M-am golit. Cui să-i fi vorbit despre mine? Lui Thierry care se droga ca un nebun? Lui Sylla, care muncise într-o mină de diamant? Clienților mei care erau înglodați în griji conjugale? Cui să-i fi vorbit despre viața mea de prostituată? Nu mai vorbisem niciodată până atunci atât, nu mai avusesem niciodată atât timp să mă gândesc numai la mine. Era pentru prima oară de patru ani încoace când aruncam o privire asupra a ceea ce făceam.

Vorbeam în special cu mine, chiar dacă mi-am dat seama că aș fi vrut să-i spun totul mamei mele. Aș fi vrut, dar nu mă simțeam capabilă să o fac. Mi-am dat seama că trotuarul nu era decât o soluție de moment. Depășisem

cu mult limita puterilor mele. În seara aceea întâlnisem o fată care se numea Béné; nu era atât de lipsită de importanță pentru că un realizator de televiziune s-a interesat de viața ei. Îmi aduc aminte că, luni în șir după difuzarea emisiunii, oamenii veneau să mă îmbrățișeze pe stradă, căci înțeleseseră, în sfârșit, ceva. Intrarea mea în cafeneaua de la Liré a provocat o liniște profundă.

Măcar de data asta le închisesem gura. Nu s-a găsit nimeni să-mi spună că eram o tipă jalnică sau un caltaboș fără voință. Îmi spuneau: „Vezi, n-am știut!" subînțelegând prin asta: „N-am știut că gândești"! Ei bine, da. O curvă poate și gândi! Nimeni nu mai repeta clișeul vechi de când lumea: „E meseria cea mai veche de pe lume"!

Oamenii au cultivat pământul înainte ca prostituția să fi existat. Curvele nu fac să scadă numărul de violuri în orașe, acolo unde ele sunt de fapt cele mai numeroase. Din milă creștină n-o face nici una, dar pentru 200 de franci ca să se poată droga, asta da!

În societatea noastră găsim circumstanțe atenuante pentru toxicomani, pentru pușcăriași, dar nu și pentru curve. Imaginea acesteia este cea mai urâtă: este insulta supremă. Nu mă interesa propria-mi imagine. Puteam spune la televizor că făceam trotuarul și că mă drogam pentru că am făcut mai puțin rău altora decât mulți alți oameni pe pământul ăsta. Dar să-i spun lucrul ăsta mamei mele... Ea cu toate tabuurile ei... mi-era frică. Totuși nu voiam să dau înapoi. Nu mai puteam. Voiam să-i dovedesc dragostea mea. Numai ea mă putea scoate din mizeria mea. M-a ajutat atunci când m-a lăsat să plec, atunci când am fost cu ea în vacanță la munte. Mai târziu, când îi telefonam mă întreba: „Vrei să te întorci?" Îi răspundeam: „Nu, mamă". Iar ea nu-mi spunea decât: „Când vei dori să te întorci, ușa ți-e deschisă!"

A fost modalitatea cea mai eficientă de a mă ajuta, de a mă face să înțeleg că ea nu mai era lângă mine, că eram singură și că, dacă voiam să ies din acea cloacă, nu depindea decât de mine. Să scap de drog și de prostituție. Oricum nu putea crede că devenisem o infirmieră de lux cu un salariu de 70.000 de franci pe lună. Numai că, aștepta ca eu să-i spun acest lucru. Nu mai aveam decât două ieșiri: să termin cu drogul sau să iau supradoza. Date fiind cantitățile pe care mi le injectam, nu aveam șansa să mor în urma unei supradoze. Să încep să trăiesc din nou însemna să trec prin faza „reportaj". N-am spus nimănui nimic. Ba da, lui Sylla, la început de tot. Dar într-o zi l-am întâlnit pe Natiunii, pe fiul soției tatălui meu. Ce mutră a făcut! Mi-era totuna ce gândea el și i-am spus deci foarte natural: „Știi, o să mă dea pe TF1". Vestea a ajuns deci la urechile tatălui care a reacționat cam ciudat pentru un adevărat Che Guevara: a încercat prin toate mijloacele să împiedice difuzarea reportajului. Pentru un luptător al libertății de exprimare, mergea cam prea departe. N-a putut face nimic deoarece eram majoră și de mult vaccinată. El oricum nu risca să mă decepționeze căci încetasem de ani de zile să aștept un gest din partea sa.

Difuzarea reportajului era prevăzută pentru luna octombrie. În timpul acesta, între iunie și octombrie, am „cracat" complet. Trotuarul continua; tot așa și drogul, deci calitatea scădea neîncetat. Polițaii făceau mereu descinderi în squatt: două percheziții într-o săptămână. A doua oară mi-au găsit o sută de seringi. M-au convocat la Quai d'Orfèvres. Nimic grav! Sunt atâția toxicomani la Paris că unul în plus nu mai conta, iar unul din dealeri, cel vinovat cu violul, a fost prins în flagrant delict. M-au lăsat deci în pace. Totuși, mă obosea să mă joc de-a șoarecele și pisica cu polițaii.

L-am întâlnit pe Hugues, șofer de taxi. Se considera un tip bine căci nu s-a atins de mine. Dar cred că era mai rău decât ceilalți. Stătea și mă privea cum fac trotuarul de dimineața până seara. Îmi ținea discursuri moralizatoare, nu înțelegea nimic din viața mea, dar nu mă lăsa în pace. N-am abuzat de banii lui, dar când voia să petreacă o seară cu mine, îi spuneam: „OK, dar îmi plătești drogul!" Se executa. Era un amărât, care credea că mă ajută, sigur fiind că singură nu voi putea ieși din această cloacă. Aveam senzația că vrea să rămân în situația în care eram, căci, dacă ieșeam din ea, nu m-ar mai fi putut vedea. Săracul!

Între el, care nu mă slăbea deloc, trotuarul insuportabil și alunecarea spre mai rău, ar fi trebuit să mor de oboseală, dezgust, lehamite. Reportajul era amânat până după decembrie. Nu mai puteam aștepta. Trebuia să mă opresc. Ce viitor! Mi-ar fi fost greu să continuu ca și cum nimic nu s-a întâmplat, după difuzarea reportajului, după ce mama va fi aflat totul, după discursul meu despre clienți.

În decembrie m-am dus cu Hugues la „Firul de praf" (în original în text „Grain de Sable" – NT.) și am cerut să văd caseta. Am găsit că mesajul mergea drept la țintă. Nimic nu era de atenuat sau subliniat. Eram eu, așa cum mă cunoșteam. După o săptămână, am revenit la „Firul de nisip" și i-am spus lui Jean-Michel: „Fie că o difuzezi în zece zile sau zece ani, dă-mi o casetă ca să i-o arăt mamei". A acceptat. Mi-aduc aminte de ultima zi în care am mai făcut trotuarul: duminică, 6 decembrie 1993. Când mă gândesc la toată perioada dinaintea acestei date mi se pare că privesc viața altuia. Este singura soluție pentru a suporta faptul că am putut face așa ceva. Un client m-a însoțit la Angers, la mama. Aveam caseta sub braț.

Bénédicte, întoarce-te!

Niciodată n-am încetat să privesc casa mamei ca pe casa mea. Chiar când eram în mizerie, când făceam trotuarul, asta îmi servea drept reper. Cu o săptămână înainte de a mă întoarce acasă, i-am telefonat mamei și i-am spus: „Mă întorc pentru a mă îndrepta!". Eficace ca întotdeauna, ea a contactat o asociație de ajutor pentru toxicomani. Mă aștepta.

Clientul care m-a adus la Angers face parte dintre tipii ăia care vor să aibă conștiința împăcată că au ajutat o prostituată să iasă din mocirlă. A luat prânzul la mama mea, care rămăsese tăcută, pe gânduri. Apoi m-a întrebat: „Te conduc?" Am refuzat. Nu înțelesese că eram hotărâtă. Educatorii i-au spus mamei că va trebui să aștepte ca să se elibereze un loc la spital. Concluzia: crăpați așteptând sau drogați-vă! Dar cineva mai căpos ca mine și mai energic decât mama nu există. După trei zile tot mă mai zvârcoleam de durere în ciuda zecilor de calmante pe care le luasem. Mama, supărată, a ridicat receptorul și... am ajuns la spital. Caseta a fost cea care mi-a dat tăria să rezist. Preferam să nu fiu de față când urma s-o vadă mama. Când a plecat, lăsându-mă în pat, i-am pus-o în brațe și i-am spus: „Ai zece zile la dispoziție ca să te uiți la ea".

I-am arătat caseta și directorului asociației pentru curele de dezintoxicare. Reacția: „Adu-le și pe celelalte «fete» din reportaj pentru ca să se dezintoxice. I-am explicat că nu-i vorbeam despre alții, ci că voiam să-i cunosc părerea despre mine. Mi-a răspuns: „Ești o curvă.

Și ce dacă? S-au mai văzut cazuri." Cuvinte care n-ar fi trebuit spuse cuiva care încerca să se dezintoxice. Doar n-o ruinasem pe maică-mea, doar nu escrocasem o bancă. Nu mă privea ca pe o adevărată toxicomană, așa că o prostituată nu avea dreptul să se instruiască sau să citească! La acele trei grame ale mele pe zi, chiar dacă imaginea mea nu se potrivea cu cea a unui toxicoman fără lege nici credință, era totuși prea din cale-afară!

După cele zece zile de dezintoxicare mama a venit să mă ia: „Bună dimineața! Ce mai faci?" Nici un comentariu despre casetă. Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost acela că nu i-a dat fratelui meu caseta. Considera că era prea... tare.

De acord, era... tare. Dar l-am chemat eu însămi pe fratele meu. De ce să-l fi cruțat? Oamenii îmi spuneau: „Dar îți dai seama cât rău i-ai făcut mamei tale, familiei?" Totuși, nimănui nu-i făcusem mai mult rău decât mie însămi. Fratele meu s-a eschivat spunând că va lua caseta în săptămâna următoare. Eram mirată cum alții puteau amâna acest lucru, când eu nu mai aveam nici un moment de pierdut. Într-un târziu, Christophe a înțeles că viața mea depindea de acest lucru. După o jumătate de oră, a sunat din nou anunțându-ne că sosește. Ducea o viață liniștită și l-a întors pe dos să vadă caseta care prezenta viața mea zbuciumată. A doua zi m-a sunat. Nu părea în largul lui. Totuși, pe casetă nu aminteam nimic de el, nici în bine, nici în rău. A fost genial, mult peste așteptări. Mi-a spus: „Știi că am demisionat, dar nu mi-am dat seama de acest lucru. Reportajul este realist. Ești toată tu, când veselă, când tristă".

Apoi, tot timpul am stat la mama, mi-a adus benzi desenate. Îmi telefona în fiecare zi. Nu-mi mai aduc aminte de cuvintele mamei când am ieșit din spital. Băusem mult

după ce am ieșit din spital. Până la patru dimineața am băut și am stat de vorbă. Din când în când plângea. A fost noaptea marilor destăinuiri: viața cu tata, moartea fiului lui care a provocat întoarcerea tatălui, bunica prostituată... etc. N-am reacționat. Am înghițit tot. Numai mai târziu, pe măsură ce mă îndepărtam de drog, am înțeles că nimic nu are loc la întâmplare.

Mi-am petrecut zilele între momentele când vomam și diaree, dar oricum n-aș fi abandonat. Tata și soția lui au obținut caseta de la mama! Reacția lor a fost: „Drogul nu-i grav. Ce-i grav este trotuarul". Drogul, nimic grav... Ideea mă pune pe gânduri. Mă așteptam ca discursul acesta despre trotuar să vină din partea fratelui meu, și l-aș fi înțeles. Dar din partea tatălui, asta m-a mirat. Înainte, spunea: „O, sunt niște «fete» ca toată lumea". Gândea așa atât timp cât nu era vorba de a lui. Mi-a mai făcut el o scenă memorabilă. Un psihiatru trebuia să mă reorienteze pentru reintroducerea mea în societate. Lucru comic, căci niciodată nu m-am simțit integrată în societate. Dacă m-aș fi simțit bine în societate, este evident că nu m-aș fi drogat. Față de psihiatru, tata a fost lamentabil. M-a întrebat ce așteptam de la el. I-am răspuns: „Nimic. Înainte am așteptat ceva, nu acum!" A plecat trântind ușa și n-a mai dat nici un semn de viață. I-am telefonat peste șapte luni și mi-a trântit telefonul în nas. După 15 zile mi-a dat un telefon. Eram la spital, gata să crăp. Cazul meu era dintre cele mai urgente! Dar anticipez.

În ianuarie deci, încetasem să mă mai droghez de o lună. Îmi era rău. Convorbirea cu tata mă dăduse gata. Trebuia să asist la Paris la avanpremiera „Trotuarelor Parisului", reportajul lui Jean-Michel. Hugues, șoferul de taxi, a venit să mă ia de la gară și m-a dus la hotel... la Montreuil! Ce adresă fericită! Am ajuns la patru

după-amiaza. La zece luam o supradoză! Prima din viața mea! După o abstinență de o lună și jumătate nu-mi diminuasem îndeajuns doza. Ar fi trebuit să iau o jumătate de gram. Hugues m-a găsit când a trecut din nou să mă vadă. Avea ca un presentiment. A doua zi, după ieșirea din spital, Jean-Michel a hotărât că voi dormi la Gilles, cameramanul echipei.

Singură la Paris nu știam ce să fac altceva decât să mă droghez. În sfârșit a sosit și seara premierei. Oamenii au reacționat foarte frumos la ceea ce spuneam eu. Mă liniștisem puțin. Când m-am întors la Liré i-am spus mamei de supradoză. Mi-a răspuns: „Știam!". Ultimul lucru pe care aș fi dorit să-l aud. Iar începea cu previziunile ei: știa, nu eram capabilă, nu aveam voință... refrenul obișnuit.

Totuși, dacă am supraviețuit fizic și moral la trotuar și la drog, înseamnă că am avut voință. Nu m-am descurajat. Mi-am spus: „Va fi greu, dar voi reuși!" Am obținut un apartament terapeutic la Angers, ca să pot începe o viață normală. A fost cea mai proastă idee din viața mea.

BCU IAȘI / CENTRUL DE CARTE

Și va veni o zi când voi spune „Gata!"

Este formidabil acest apartament terapeutic! Dacă cineva nu s-a drogat niciodată în viață, acum o poate face! Era situat în singurul cartier periferic din Angers, plin de drogați. Tipul care locuia în fața mea era dealer, cel de pe diagonal de asemenea, iar în blocurile din jur, erau trei la fiecare etaj. Aș fi putut probabil rezista tentației dacă nu l-aș fi întâlnit pe Patrick la asociația ajutorului pentru toxicomani. Părea mai echilibrat decât ceilalți. În scurt timp, am ajuns să ne înțelegem bine. Fără să fie vorba de marea dragoste, e bine să descoperi împreună plăcerea unei plimbări, a unor activități sănătoase. Ne-am propus să facem un fotoreportaj despre drog. Nu prea ne pricepeam noi la fotografii. Și, ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat. Atâta am vorbit despre drog până când ne-am apucat din nou de el. Era suficient să bați la ușa de alături. Întrerupsesem drogul de o lună și eram în apartamentul terapeutic de mai puțin de 15 zile. Înainte credeam că mă drogam numai ca să pot rezista să fac trotuarul. Dar și fără trotuar mergea.

În martie am luat o supradoză care ar fi trebuit să mă facă să mă gândesc. M-au salvat pompierii, dar am fost inculpată pentru „achiziționarea și uzul de stupefiante fără autorizație administrativă". Procesul trebuia să aibă loc în septembrie. Tot nu-mi era frică de nimic. Puteam suporta multe, numai să mă pot droga.

Într-o zi, educatorul șef mi-a spus: „Fii cu ochii pe Patrick!" M-am mirat. Am pus întrebări. Răspuns: „Fii atentă! Asta-i tot!" L-am luat drept paranoic. Dar este drept că odată, sub drog, Patrick a devenit foarte violent, aproape nebun. Ne drogam din ce în ce mai mult. Mi-era frică de el. Fura pentru a-și procura droguri și aproape mă sechestra când nu era acasă. Din jumătate în jumătate de oră telefona ca să vadă dacă m-am mișcat de-acasă. Am hotărât să-l părăsesc: trei puncte de sutură. De pe vremea când făceam trotuarul nu rămăsesem cu sechele fizice și acum aveam prima cicatrice din cauza lui Patrick. Relațiile dintre noi deveniseră cele dintre doi drogați, relații pe care le cunoșteam de cinci ani. Patrick se ținea de prostii. Într-o zi a venit cu o pușcă. Începusem să nu mă mai simt în siguranță. Noaptea nu dormea, se învârtea ca un leu în cușcă. Îl supravegheam cu un ochi în permanență. Într-o noapte m-am trezit cu un cuțit spre beregată. La propriu, bineînțeles. Mi-am amintit ce mi-a povestit odată: își găsise iubita lângă pat într-o baltă de sânge pentru că fusese agresată. Începusem să mă gândesc la o crimă. Chiar dacă depindeam din nou de heroină, mi-am luat catrafusele, pisica și m-am întors la mama. Instinctul de conservare!

Limbile au început să se dezlege. La jandarmerie unde depusesem plângere, Patrick era bine cunoscut în special pentru moartea suspectă cu trei ani în urmă, a prietenei lui. Educatorii mi-au spus: „Doar te-am prevenit!" Dar nimeni nu-mi spusese că Patrick era bănuit de crimă. Polițiștilor le-am spus tot: despre lovituri, heroină, furturi etc.

A doua zi polițaii se mobilizaseră pentru a-l aresta. Patrick era într-adevăr periculos. Era mai periculos decât să faci trotuarul. Nu era doar o frică de moment, ci una de

fiecare clipă; un cuvânt spus aiurea l-ar fi putut face să explodeze. În închisoare a redevenit normal pentru că nu se mai droga. Mi-a scris pentru a mă întreba de ce am făcut ce-am făcut. Am început să-i scriu la închisoare. Eram debusolată. Să bagi pe cineva în închisoare, chiar justificat... Nu mai știam cum se trăiește „normal". Uitasem totul: orar, ierarhie, luciditate, muncă etc. Nu mai știam nimic. Mă plictiseam. Timp de patru ani, drogul îmi ocupase mintea, trotuarul zilele. Acum eram singură cu mine însămi. M-am agățat de ce am găsit la îndemână: un tip care-mi scria „Te iubesc". Am interpretat culpabilitatea mea drept dragoste. Am terminat cu el când am auzit că încerca să mă facă să împart cu el acuzațiile care îl vizau direct. Era prea de tot!

Am aterizat apoi într-un pavilion cu alți doi toxicomani și cu un educator. Toată ziua vorbeam de droguri. Când unul dintre toxicomani a venit cu Palfium, un fel de morfină, ne-am drogat toți trei. Am fost rugată să plec. Nu pierdeam nimic. Timp de o lună cât am stat în pavilion, nu m-am simțit niciodată bine. Nu mă gândeam decât la drog. Se apropia luna iulie. De șase luni nu făceam decât să mă opresc și apoi să mă droghez din nou.

M-am întors la Paris pentru o sărbătoare a „Firului de nisip" și acolo am reînceput. Și totuși dormeam la Gilles, cameramanul, iar Jean-Michel plănuia un al doilea reportaj despre mine. Începuseră să vorbească și despre această carte. Totuși, ceva nu era în ordine în mintea mea.

Nu-mi păsa de proiecte. Mă întorceam în fiecare zi la Montreuil. Luam numai doze mici, dar totuși RMI-ul pe care-l primeam se ducea tot pe drog. După o săptămână, Gilles a stat de vorbă cu mine. Nu mi-a făcut morală. Mi-a spus doar: „Ce faci, Béné? Îți dai seama că ești pe punctul de a aluneca din nou? Fă ce-i face, dar fă-o

până la capăt!" Am avut brusc senzația că-i decepționez pe cei care mă înconjurau. M-am întors la Angers pentru a fugi de trotuar. Mama începuse să nu mă mai poată suporta. Era sfârșitul sfârșitului. Nu mai aveam nici o soluție. Jean-Michel a găsit una: să însoțesc echipa în apropiere de Nîmes, la Aimargues unde locuiesc și azi. Urma să filmeze Coralul, un loc propice pentru psihotici. Acolo toți credeau că-mi merge bine pentru că îmi ascundeam intențiile, ca de obicei.

După o săptămână mă întorceam la Paris, invitată de fratele meu la concertul lui Pink Floyd. Urma să ne petrecem prima zi împreună după ani și ani. Nici măcar nu m-am bucurat. Mi-am zis că, dacă urma să mă mai droghez o dată, acest concert era o ocazie.

Dacă este un lucru pe care îl regret în viață, apoi acesta este. De 50 de ori m-am gândit la această seară și totuși, de-abia sosită la Paris, am șters-o frumușel la Montreuil. Am ajuns drogată la concert. Apoi mi s-au furat 300 de franci pe care mi-i dăduse fratele meu. Probabil că s-a gândit că-mi cumpărasem droguri cu ei. Era pentru prima oară când mă vedea astfel fratele meu. Aveam impresia că îi spun fără voia mea: „Am ales tabăra și asta este a drogului!" și exact în clipa în care, de fapt, gândeam exact contrariul. Când mi-amintesc de seara aceea simt un soi de tristețe. E mai rău decât dacă m-aș fi simțit vinovată.

Când a aflat mama, a fost atât de scârbită încât nici nu mi-a mai vorbit despre acest lucru. Gândea ca și fratele meu: că nu mai era nimic de făcut.

După o săptămână de când mă întorsesem la Aimargues, nu mă gândeam decât cum să mă droghez. Dar ca să-ți procuri drog într-un oraș unde nu cunoști pe nimeni, unde nu știi unde să-l găsești, este foarte greu, mai ales dacă nu ai un fizic de toxicoman.

L-am sunat pe Sylla, dealerul din Mali, pentru a veni la Montpellier cu droguri. Acest telefon urma să fie sfârșitul relației mele cu drogul și aproape, pe scurt, sfârșitul poveștii mele.

M-am drogat aproape tot week-end-ul și Sylla s-a întors la Paris. Luni seara îmi mai rămăsese cât să mă mai droghez o dată. Era în 8 august 1994. M-am drogat singură, la marginea patului. Fereastra era deschisă. Este ultima mea amintire. Apoi, nimic. O gaură neagră. Am fost găsită a doua zi. Mă dureau picioarele de-mi venea să urlu. De altfel, urlam. La spital, când aveam momente de luciditate, auzeam: „Voi, toxicomanii, vooorbiți..." Morala mai putea aștepta. Până una-alta, mă durea, o durere atroce. Nu înțelegeam nimic. Toată lumea se agita în jurul meu. Eram paralizată, acoperită de vânătăi, plină de tuburi peste tot, surdă, complet amorfă și cu mintea ca... melcul, pare-se. Aveam 12 kilograme de edeme în picioare, vânătăi în interiorul picioarelor, al pulpelor și plăgi la cap ca și cum m-aș fi bătut. Lângă patul meu s-a găsit Palfium, or eu luasem heroină. Nu se va ști niciodată de ce. Nimeni nu va ști niciodată de ce eram în această stare. Ori am sărit pe pereți ori... am primit lovituri. Dar de la cine? Pentru mine va rămâne o enigmă.

Roger, care făcea parte din personalul de la Coral, a venit să mă vadă. Mi-a adus flori. Puteam să-i cer ce voiam. Aveam o trusă de toaletă cu o oglindă. M-am înspăimântat! Eram desfigurată. După 8 zile am început să semăn a om. O infirmieră s-a mirat: „Dar sunteți drăguță!". Înainte, nu semănam a nimic.

Eram îndurerată dar, din când în când, mă gândeam la picioarele mele. Eu, să rămân paraplegică? Niciodată! Dar medicii se temeau, pare-se, de așa ceva. Dacă era așa, aveam remediul: să iau TGV-ul (tren de mare viteză – N.T.)

în scaunul meu pe rotile și să-mi administrez supradoza fatală. La început nu acuzam drogul pentru faptul că rămăsesem handicapată. Uneori se mai întâmpla să mai visez la drog; așa, pentru a scăpa de dureri.

Moartea prin drogare nu mă speria. Făcea parte din joc. Ce nu înțelesesem era faptul că și paralizia făcea parte din joc. Făcusem o rabdomioliză acută, o paralizie bilaterală a nervului sciatic, datorată poate intoleranței la drog. Internista, o fată simpatică, își făcea teza cu tema aceasta. Capul meu figura în teză la capitolul „Observația numărul unu", glorie de care m-aș fi lipsit cu dragă inimă.

Altă surpriză neplăcută: într-o dimineață kinoterapeutul intră în camera mea și-mi spune: „Sunteți lipsită de moderație în exprimare?" L-am săgetat cu privirea, ca și cum aș fi vrut să spun: „Sunteți nebun. Mai știu încă ce fac!" De fapt, avea dreptate. Creierul meu funcționa cu încetinitorul. Îmi trebuiau ore întregi ca să înțeleg lucruri evidente, eram incapabilă să mă concentrez și făceam pipi ca o babă.

O săptămână de reanimare, o lună de medicină, cinci luni de reeducare, o lună la o casă de odihnă și iată-mă mergând ca o rață cu un picior, dar, oricum, pe calea cea bună. A fost o minune și sunt conștientă de asta.

În 26 ianuarie 1995, am ieșit de la casa de odihnă. Am trăit 20 de ani în lumea mea, patru în cea a drogului și 6 luni la spital. Sosirea în lumea normală promitea să aducă zile frumoase cu ea.

Și dacă n-aș face altceva decât, pur și simplu, să trăiesc?

De îndată ce m-am întors la Aimargues am pus cruce trecutului. Drogul, Montreuil, trotuarul, chinurile de la Angers, totul mi se părea foarte îndepărtat față de ceea ce trăiam și de ceea ce îmi doream să trăiesc.

Imaginați-vă o căsuță de țară pe o străduță care duce la biserică, apoi în piață unde se găsește o cafenea și niște platani. Imaginați-vă niște tineri între 20 și 25 de ani, care au un serviciu la uzina din colț, care n-au fost niciodată la Paris și pentru care este un gest necugetat dacă beau lichior. Ei își aveau cu adevărat viața lor cu adevărate probleme, cu adevărate plăceri, nu povești cu toxicomani ori probleme metafizice. Viața lor mă atrăgea.

Locuiesc într-o casă a Coralului. Maria, care lucrează aici, fostă pariziană, cu un trecut nu prea vesel, ei bine, ea este cea care mi-a redeschis pofta de viață. Ea m-a prezentat tinerilor din sat.

Nu voiam să mai aud vorbindu-se de Coral, căci mă simțeam ca o handicapată printre handicapați. N-aveam ce face cu timpul meu. N-aveam nici prezent, nici viitor. În ce privește trecutul, am observat că el nu-i interesa decât pe imbecili care mi-l aruncau în față cu prima ocazie.

Aveam de gând să abandonez totul, reportajul, cartea, tot. Mi-am dat seama într-un târziu că lucrul acesta era imposibil. În primul reportaj al lui Jean-Michel, cinci „fete" de la Națiunii făceau mărturisiri. Din cinci, două

au murit. Una s-a aruncat sub RER (metrou aerian, la Paris – N.T.), cealaltă a murit de SIDA, a patra trăiește cu un dealer, este Joce, iar Joce este prietena mea; viața ei îi aparține. Iar dacă un cretin râde de mine că o apăr, îi răspund că, dacă nu i-ar rămâne decât o ființă să o apere în această lume, această ființă voi fi eu. Nu lui i-a venit de atâtea ori să vomite când un client l-a atins, nu lui îi va fi imposibil să mai vorbească cu un om, să-l iubească, să-l seducă.

Poți considera că nimic nu-i grav când ești din plin sub influența drogului. Apoi, uiți care îți era viața înainte. Am uitat ce înseamnă să vorbești cu un om. Uneori, mi se întâmpla să gândesc: „Ia te uită, încă nu mi-a cerut să mă culc cu el; probabil că lucrul acesta ascunde altceva"; „Straniu lucru, ăla vrea, dar nu văd bancnote de 100 de franci". Pentru mine actul în sine este 95% trotuar și 5% dragoste. Cei 5% nu i-am întâlnit încă. Cum aș putea oare să gândesc altfel? Au existat în viața mea Thierry, o ghiulea, adorabil dar tot ghiulea rămânea pentru mine, Sylla care îmi vindea droguri împărțite, tăiate, Patrick care mă bătea, și în sfârșit 1000 de oameni, din toate păturile sociale și de tot felul, capabili să-mi ofere 100 de franci pentru câteva momente petrecute în toaletă, care considerau acest lucru normal.

Mi s-a spus că n-am căutat unde trebuie un tip bine. De acord! Dar eu vorbesc de ce-am văzut, de ce-am trăit și-mi fac viața în funcție de asta. Nu am întâlnit un om căruia să-i pot spune: „Sunteți toți niște porci", lucru care ar defini sentimentul meu cel mai profund. Deunăzi eram în metrou și-mi spuneam: „Toți sunt porci", când văd urcând un tip foarte frumos; am adăugat „Poate că ăsta face excepție". Nu disper, dar scopul vieții mele nu este să mă îndrăgostesc. Acum patru ani poate aș fi încercat să

intru în vorbă cu acest tip, dar acuma nu mai pot. Relațiile intime mă înfricoșează. În ceea ce privește dragostea, sinonim pentru mine cu concesia, mi se pare că în sensul acesta am oferit destul. Acest sentiment simt că-l pot da lui Pollen, pisicii mele, sau lui Fidji, cățelușul meu, dar nu pot să fac eforturi ca să am un tip în fiecare seară în patul meu. Când mă văd mamă, mă gândesc că aș semăna cu a mea. Aș fi în panică în permanență pentru orice și m-aș sacrifica. Nu, mulțumesc! Cu timpul, părerea mea se va schimba, dacă voi fi ajutată, dacă cei din jur îmi vor acorda încrederea lor și dacă nu-mi vor aminti mereu de trecut. Nu mi-e rușine de el, dar am întors foaia.

În septembrie 1995, a trebuit să înfrunt consecințele trecutului meu: procesul la Angers pentru deținere și consum de droguri. Mi-a fost greu să mă văd judecată pentru că am supraviețuit unei supradoze. Mi-a fost greu să ascult povestea vieții mele de drogată-prostituată, să fiu confruntată cu Patrick care m-a înfricoșat și mi-a făcut atâta rău, după ce făcusem atâta cale. Am fost condamnată la 4 luni de închisoare cu suspendare, fără înscriere pe cazierul judiciar, pentru a-mi recompensa „renașterea" și pentru a nu-mi împiedica avansarea în viața profesională viitoare. Și apoi a fost acel articol, în noiembrie 1995, într-o revistă ilustrată în care scria că nu am încetat să mă droghez. Terminasem de multișor și tot îmi mai vedeam fotografia cu un ac înfipt în braț. M-a scârbit acest lucru. Atunci când pretinzi că ești ziarist, te informezi.

Din fericire, la Aimargues am întâlnit oameni care nu se gândesc la trecutul meu: Marie, dar și Michel și Stephanie, Mylène, Cédric, Hugo, Guillaume... Cu Stephanie fac lucruri simple, plimbări de 15 kilometri cu bicicleta pentru a-mi „trezi" picioarele. Mai e unul care „doarme" încă, doar degetele de la picioare au început să

se mişte. Stephanie şi prietenul ei mă duc la picnicuri, Hugo îmi aduce carnea pentru câine, Cédric mă duce la petreceri, Mylène aleargă cu câinele meu, Marie îmi consemnează confidenţele iar Guillaume se joacă cu nervii mei, dar are doar 18 ani şi îmi place candoarea lui... Marie, orăşeancă în sufletul ei, mi-a spus într-o zi: „Nu găseşti că aici te plafonezi?" Nu, nu mă plafonez. Progresez. Înainte aş fi considerat un lucru neinteresant să merg cu bicicleta. Datorită lor am regăsit o existenţă care seamănă cu viaţa adevărată. Măcar văd cum trece timpul, pe câtă vreme când mă drogam sau făceam trotuarul, nu aveam decât un reper: drogul, „şedinţa" pentru a-mi plăti drogul, drogul pentru a putea suporta „şedinţa". Există un ritm, un ac, dar nu cel al ceasului, ci cel din venă. Pentru că acuma am timp, uneori mă plictisesc. Înainte nu aveam timp pentru nimic. Acum am timp pentru toate şi uneori mi-e frică. Mă întreb ce-o să reuşesc, ce-o să ratez. Ştiu de unde vin, mă întreb încotro mă îndrept. Nu-i lucru simplu.

Încetul cu încetul reuşesc să fac ceva. La Coral mă ocup de psihopaţi. Cei marginalizaţi, cei terminaţi într-un fel sau altul nu-mi produc frică. Şi eu am făcut parte dintre ei. Dacă voi reuşi să devin monitoare sau educatoare, voi încerca să nu fiu aşa de rea ca cei pe care i-am întâlnit. Trebuie să învăţ teorie, cât despre practică, pot spune că am făcut cel mai bun stagiu pe care l-aş fi putut face.

Nu regret. Trebuia să trec pe acolo. Mi-a plăcut drogul, dar el m-a dus la prostituţie, m-a făcut să scap de moarte dar poate numai ca să mă transform într-o cârpă. Mi-e greu să-i iert pe cei care m-au făcut să sufăr. Nu-i voi ierta niciodată celui care m-a făcut să sufăr atât, cel cu care am trăit cea mai frumoasă pagină de dragoste. I-am dat tot, până şi corpul meu (este vorba de drog – NT). S-a terminat. Gata. Acum am altceva de făcut.

Important este să lași o ușă deschisă
de Alain Gehant

Asistent social la „Medicii din toată lumea", cu misiunea SIDA, toxicomanie și schimburi de seringi, acesta face parte din echipa camionului de la „Medicii din toată lumea" de care vorbește Bénédicte.

S-au cunoscut în Piața Națiunii în perioada când Bénédicte mai trăia încă între drog și trotuar. Bénédicte a părăsit totul. Alain continuă să parcurgă străzile Parisului ajutând populația marginalizată.

☆

☆ ☆

Care este particularitatea misiunii dumneavoastră?

Camionul „Medicilor din lumea întreagă" a fost pus pe roate în 1989, pentru a preveni problemele de sănătate acolo unde era cazul.

Scopul nostru era să-i informăm pe cei care erau în afara circuitului medical și social asupra riscurilor inerente comerțului sexual sau toxicomaniei, în special asupra SIDA. În locurile indicate de clienți, ne-am dus să vizităm prostitu-

atele, femei sau bărbați, unul câte unul, pentru a le distribui prezervative; în locurile indicate de dealeri, i-am sfătuit pe toxicomani să întrebuințeze seringi noi, program ușurat prin experimentul cu schimburile de seringi în 1989. La început a trebuit să-i facem să înțeleagă că eram acolo pentru a-i ajuta și nu pentru a-i judeca ori pentru a servi drept informatori poliției.

De ce nu-i suficient un loc fix? De ce un camion?

E anevoios demersul pentru procurarea de seringi sau prezervative de la centrul mai sus amintit. Un om care se droghează și care este în criză nu are răbdare. Dependența este prea puternică pentru ca un toxicoman să se ducă într-un loc instituționalizat pentru a și le procura. Deci este bine să le aibă acolo unde trăiește.

În afara ajutorului material (seringi, prezervative) ce le mai puteți oferi?

Nu suntem acolo pentru a-i face să iasă de sub influența drogului, pentru că TOȚI doresc acest lucru, toți suferă. Trotuarul și lipsa de drog implică o existență infernală, insuportabilă, dar și o voință mare pentru a putea supraviețui. Noi suntem acolo pentru a-i sensibiliza, pentru a-i preveni și mai ales pentru a-i asculta. Rolul nostru este să le ușurăm drumul spre îngrijire și spre drepturi sociale elementare.

De ce este grea dezintoxicarea?

În primul rând este dependența fizică, mai ușor de condus de când există medicamente de substituție, dar mulți toxicomani vor să oprească dependența la orice produs. Și apoi mai este cercul de prieteni rămași pradă drogului pe care-i frecventează din nou pentru a nu fi singuri. Este nevoie să arunce carnețelele cu adresele cunoscuților, să nu-i mai frecventeze, să înfrunte singurătatea, sau

să aibă noroc, precum Bénédicte, să găsească pe cineva care să nu se drogheze și care să le acorde încrederea sa. Această ascultare personalizată nu se găsește în mod obligatoriu într-un centru de dezintoxicare, unde orice abatere de la disciplină are drept urmare darea afară. Jean-Michel Carré nu este educator, ci cineast.

Nu familia trebuie să aibă acest rol de a asculta?

Prima priză de drog poate fi o urmare a dificultăților relaționale cu familia: viol, incest, abandon, o plasare greșită într-o familie care dorește să îi primească sau un defect de comunicare. Drogatul nu dorește să arate adevărata cauză celor pe care-i iubește de frică să nu fie judecat greșit, respins.

Ori este el cel care rupe relațiile cu familia sa, sau familia este cea care îi spune: „Gata! Ne-am săturat! Ne distrugi!" Dacă familia se distruge, cum va putea ea oare să-i mai aducă un sprijin eficace? Pentru un toxicoman, lucrul cel mai important este să știe că undeva mai găsește o ușă deschisă unde nu va mai fi acceptat decât dacă se îndreaptă.

Legătura între drog și prostituție este frecventă?

Pentru un bărbat ea există, dar nu se spune. Pentru o femeie acesta este în mod frecvent un mijloc de a-și procura banii necesari. „Fetele" cred că o vor face numai o dată sau de două ori. Dar cele care se droghează în mod ocazional nu rămân să facă în mod ocazional trotuarul. Astăzi sunt tot mai rare cazurile când o „fată" are 6-7 ani de toxicomanie în spatele ei.

Cu un astfel de trecut, ce mai puteți face?

Să le ajutăm pe „fete" să creadă că „lupta" lor va duce undeva. Trebuie timp ca releul social să funcționeze pentru a le ajuta să refacă o relație de încredere.

O „fată" care se dezintoxică dar nu primește RMI-ul sau altă resursă legală pentru a avea unde dormi, se va întoarce la trotuar, apoi va reîncepe să se drogheze ca să poată să suporte trotuarul. Se simte hărțuită de destin. Noi trebuie să le îmbărbătăm. Trebuie să le ajutăm să-și recapete identitatea. Un mic lucru realizat îți dă curajul să lupți ca să realizezi și altele. Când încep să-și recapete încrederea, înseamnă că începem și noi să câștigăm.

Câte „fete" ies din situația aceasta și cum?

Nu putem, din păcate, să dăm o cifră, căci, atunci când o „fată" dispare din câmpul nostru de acțiune, nu știm dacă a abandonat drogul, dacă și-a schimbat locul sau dacă a murit. În lumea toxicomanilor, estimăm că o treime reușesc, o treime mor, o treime continuă, rar peste 40 de ani, căci boala și moartea îi seceră. Există un resort care-i face să se oprească. Din păcate nu-i niciodată vorba de același resort. Dacă ar fi așa, am putea ușor pune la punct un sistem de ieșire din criză.

Conștiința intervine deseori după o problemă de sănătate, de exemplu, după o spitalizare. Corpul acționează ca un semnal de alarmă.

Bénédicte era o „fată" ca toate celelalte?

Da și nu. Ca mai toate, avea o voință de fier și o dorință de a se opri. Norocul ei a fost că se putea gândi la Che Guevara, că putea să aibă referințele unui trecut cultural. În timpul dependenței ei, putea să nu-și reducă viața la drog și trotuar, putea să se gândească și la altceva. Putea să ia o carte și să evadeze din această atmosferă. Imaginația este un lucru primordial. Restul, dragostea de exemplu, vine după. După ceea ce au trăit, lui Bénédicte și celorlalte „fete" le va trebui un timp ca să-și modifice părerile despre bărbați.

Când Bénédicte îi va putea spune unui bărbat: „M-am drogat și am făcut trotuarul. Ei și?", și dacă acesta o va accepta așa cum este, va însemna că o iubește.

Ce pot face părinții ca să evite să li se drogheze copiii? Cum să-i salveze de la acest lucru?

Nu există rețetă pentru a-i feri de drog. Trebuie să-l facem pe copil să aibă încredere în noi, în dragostea noastră părintească. Este un lucru esențial. Trebuie să continuăm chiar dacă copilul nostru devine toxicoman.

Singurul lucru pe care-l putem spune părinților, chiar dacă realitatea este greu de suportat, este SĂ-ȘI IUBEASCĂ în continuare copiii.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Colecția MĂRTURISIRI vrea să dea cuvântul tuturor celor care au zilnic probleme, în societatea noastră.

Cu ajutorul povestirilor unor experiențe autentice, aceste cărți au o singură ambiție: să vă ofere mijloacele pentru a înțelege și motive de a spera.

Reacțiile dvs., sugestiile dvs., mărturiile dvs. ne sunt prețioase. Puteți deci:

dialoga cu Bénédicte Diéval
și cu toți
martorii colecției „Mărturisiri" pe Minitel *;

3615 EDITION ° 1

* 2,23 franci minutul

sau ne puteți scrie la:

colecția MĂRTURISIRI
Edition °1
79, Bulevardul Saint-Germain
75 006 PARIS.

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE, ÎN FRANȚA

DEJA APĂRUTE:

MĂRTURISIRI DESPRE INCEST
„Mi-a trădat copilăria"
de Stephanie

MĂRTURISIRI DESPRE DEPORTARE
„Nu vă voi uita niciodată, copii ai Auschwitz-ului..."
de Denise Holstein

MĂRTURISIRI DESPRE SDF
„Pentru mine, gata cu strada!"
de André

MĂRTURISIRI DESPRE IMIGRAȚIE
„Nici să te călugărești, dar nici să uiți..."
de Mimouna

MĂRTURISIRI DESPRE ADOPȚIUNE
„Poți oricând să adaugi o rază de soare"
de Marie-Christine și Pierre Frappé

MĂRTURISIRI DESPRE PREOȚI
„Am fost exclus pentru că iubesc"
de Pierre Galesne

MĂRTURISIRI DESPRE ÎNCHISOARE
„Un cămin în spatele gratiilor"
de Monique Boiron

MĂRTURISIRI DESPRE ALCOOLISM
„Tovarășul meu de mizerie"
de Sophie

MĂRTURISIRI DESPRE SECTE
„Vă rog, guru, redați-i libertatea"
de Charline

ÎN CURS DE APARIȚIE:

MĂRTURISIRI DESPRE MAME ADOLESCENTE
MĂRTURISIRI DESPRE HANDICAPAȚI

1996 Edition° 1

BCU IASI CENTRUL DE DOCUMENTARE

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„FĂCEAM TROTUARUL PENTRU A-MI OFERI CEEA CE ERA SINGURA MEA RAȚIUNE DE A TRĂI: DROGUL. VOIAM SĂ-MI DEMONSTREZ CĂ NU ERAM AȘA DE URÂTĂ, NICI ATÂT DE LIPSITĂ DE VALOARE ȘI MAI PRESUS DE TOATE CĂ ERAM MAI PUTERNICĂ DECÂT ORICE, MAI PUTERNICĂ DECÂT MOARTEA. ȘI APOI A URMAT SUPRADOZA ȘI DIAGNOSTICUL MEDICILOR
A FOST: IRECUPERABILĂ.
AȘA CĂ, LA 27 DE ANI, A TREBUIT SĂ DAU
ULTIMA MEA BĂTĂLIE..."

MĂRTURIA BÉNÉDICTEI ESTE COMPLETATĂ DE CEA A LUI ALAIN GEHANT, ASISTENT SOCIAL LA MÉDECINS DU MONDE.

2980 lei

-076796

ISBN 973-96299-3-8

BU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY